Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 23 Μαΐου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 25*

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τέτοιο δέντρο δὲν ἔχω ξαναϊδεῖ! φώναξε ὁ Ζυχέλ, ὅταν τὸ μουλάρι του σταμάτησε μόνο του ἀπὸ κάτω.

— Κι' οὔτε θὰ ξαναϊδῶ ποτέ μου! συμπλήρωσε ὁ Ζίλδας καθὼς γονάτιζε ἡ καμήλα του.

Ὁ Ἀντιφὲρ μιλιά. Τί τὸν ἔνοιαζε τώρα αὐτὸν γιὰ δέντρα!

Ἦταν μιὰ *μπανιάνα* (ἰνδοσυκιά), ποὺ ὁ κορμὸς εἶχε περίμετρο ἑκατὸ τουλάχιστα πόδια. Ἀπὸ τὸν κορμὸ αὐτό, σωστὸ πύργο, ἔβγαιναν ἀνάρίθμητοι κλῶνοι, ποὺ διασταυρώνονταν, συμπλέκονταν, ἁπλώνονταν καὶ σχημάτιζαν ἔτσι μιὰ ἀφάνταστη πελώρια ὀμπρέλλα —θὰ ἔπιανε μισὸ στρέμα ὁλόγυρα — ἀδιαπέραστη κι' ἀπὸ ἥλιο κι' ἀπὸ βροχή. Πόσοι νάταν αὐτοὶ οἱ κλῶνοι; Ἀπὸ περιέργεια ὁ Ζίλδας ἄρχισε νὰ τοὺς μετρᾷ Γρήγορα ὅμως ζαλίσθηκε κι' εἶπε γελώντας:

— Τρέχα γύρευε!.. Ὅποιος ἔχει ὑπομονή, ἄς τοὺς μετρήσῃ. Ἐγὼ δὲν ἔχω τόση!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσθηκαν ἀπὸ δίπλα δυὸ ἀγγλικὲς λέξεις μὲ βαρειὰ προφορὰ ἀνατολίτικη:

— *Τὲν θάουζαντ!*

Γύρισαν πρὸς τὴ φωνή. Ὁ Ζίλδας δὲν ἤξερε ἀγγλικά· ἤξερε ὅμως ὁ Ζυχέλ.

— Δέκα χιλιάδες εἶναι! τοῦ εἶπε.

— Δέκα χιλιάδες;

—Ἔτσι λέει τουλάχιστο αὐτὸς ὁ Ἄραβας.

Ὁ Ἄραβας δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ἐπιτηροῦσε τοὺς Γάλλους. Βρίσκοντας καλὴ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ πιάσῃ σχέσεις μαζί τους, ἐπωφελήθηκε. Ἄλλαξε λίγα λόγια μὲ τὸν Ζυχὲλ—κάποιες ἐρωτήσεις, κάποιες πληροφορίες—εἶπε πὼς ἔκανε τὸ διερμηνέα στὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεία τῆς Μασκάτης κι' ἐξήλωσε εὐγενικὰ πὼς ἦταν στὴ διάθεσή τῶν τριῶν Εὐρωπαίων.

Ὁ Ζυχὲλ τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ στὸ θειό του καὶ στὸ Ζίλδα. Κατὰ τὴ γνώμη του, ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὰ διαβήματα ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν ὅταν θὰ ἔφθαναν στο Σοχάρ.

— Ναί, ναί, εἶπε ὁ Ἀντιφέρ. Συνεννοήσου μαζί του καὶ πές του πὼς θὰ τοῦ ἀνταμείψουμε γενναῖα τὶς ὑπηρεσίες του.

— Φτάνει νὰ βροῦμε τὸ θησαυρό, μουρμούρισε ὁ πάντα δύσπιστος Ζίλδας.

Ὁ Σαοὺκ ὅμως δὲν εὐχαριστήθηκε καὶ τόσο ὅταν εἶδε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ μιλᾷ μὲ τὸν Ζυχέλ. Μεγάλωναν ἀπ' αὐτὸ οἱ ἀνησυχίες του κι' ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὶς κινήσεις τοῦ Ἄραβα. Ἂν τουλάχιστο ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ κατόρθωνε νὰ μάθῃ ποῦ θὰ πήγαιναν! Τὸ ταξίδι πλησίαζε στὸ τέρμα του ἢ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα πολύ; Τὸ νησάκι βρισκόταν στὸν κόλπο τοῦ Ὀμάν, στὸν πορθμὸ τοῦ Ὀρμούζ, στὸν Περσικὸ κόλπο; Ἢ ἀκόμα πιὸ πέρα, στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀραβίας, τῆς Περσίας, ὡς ἐκεῖ ποὺ τὸ κράτος

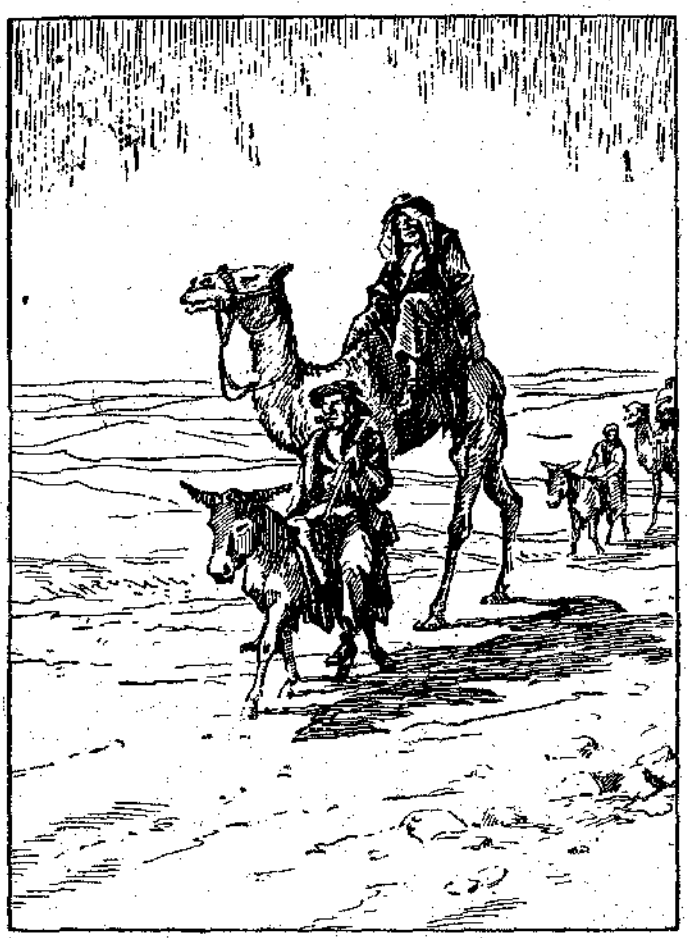

«Ὁ Ζίλδας θὰ εἶχε χάσει τουλάχιστο τὸ ἕνα δέκατο ἀπὸ τὸ βάρος του πρὸς μεγάλη χαρὰ τῆς καμήλας ποὺ τὸν σήκωνε». (Σελ. 290 στ. α')

τοῦ Σάχη συνορεύει μὲ τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου; Φτάνοντας στὸ Σοχάρ, ὁ Ἀντιφὲρ θὰ ἔπαιρνε πάλι πλοῖο; Κι' ἀφοῦ αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμε στὴ Μασκάτη, δὲν ἐσήμαινε πὼς τὸ νησάκι βρισκόταν πέρ' ἀπὸ τὸν πορθμὸ τοῦ Ὀρμοῦζ; Ἐκτὸς ἂν τὸ ταξίδι μὲ τὸ καραβάνι πρὸς τὴ Σάρντια, τὸ Ἔλ Καλίφ κι' ὧς τὸ Κορένκ, στὸ βάθος τοῦ Περσικοῦ κόλπου...

Τίποτα δὲν ἤξερε ὁ Σκούκ καὶ ξεθύμαινε μὲ τὸν κακόμοιρο τὸ συμβολαιογράφο, ποὺ διακρῶς τὸν τρωγόταν καὶ τὸν ἔδριζε.

— Μὰ φταίω ἐγώ, ἔλεγε ὁ Μπὲν Ὀμάρ, ἂν ὁ κύριος Ἀντιφὲρ ἐπιμένη νὰ μὲ θεωρῆ ξένο;

«Ξένο» μόνο τὸν θεωροῦσε ὁ Ἀντιφέρ; Δὲν ἔλεγε καλύτερα «παρείσακτο», ποὺ τοῦ τὸν ἐπέβαλλε ἡ διαθήκη; Ὤ, ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖνο τὸ «ἕνα τοῖς ἑκατό»!..

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ καραβάνι πέρασε πεδιάδες ἀπέραντες, ἀληθινὴ ἔρημο χωρὶς καμμιὰ ὄκση. Οἱ ταξιδιῶτες ὑπέφεραν πολὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καὶ τὶς δυὸ ἀκόλουθες, προπάντων ἀπὸ τὴ ζέστη. Ὁ κατιμένος ὁ Ζίλδας ἔλυωνε σὰν τὸν ὀγκόπαγο ποὺ ἀπὸ τὶς βόρειες θάλασσες κατεβαίνει σὲ πλάτη χαμηλότερα. Θὰ εἶχε χάσει τουλάχιστο τὸ ἕνα δέκατο ἀπὸ τὸ εἰδικό του βάρος—πρὸς μεγάλη χαρά, ἐννοεῖται, τῆς καμήλας ποὺ τὸν σήκωνε.

Τίποτα σπουδαῖο δὲν ἔγινε κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς σταθμούς. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ σημειωθῆ εἶναι πὼς ἡ γνωριμιὰ τοῦ Ζυχὲλ μὲ τὸν Ἄραβα—Σελὶκ τὸν ἔλεγαν—χάρη στὰ γγλικὰ ποὺ μιλοῦσαν κι' οἱ δυό, ἔγινε στενότερη. Ἀλλ' ἂς μὴν ἀνησυχήση κανένας ὁ νεαρὸς πλοίαρχος, ἐπιφυλακτικὸς πάντα, κανέν' ἀπὸ τὰ μυστικὰ τοῦ θειοῦ του δὲν ἐπρόδωσε στὸν ψευτο-διερμηνέα. Τοῦ εἶπε ἁπλῶς πὼς ζητοῦσαν μιὰ παραθαλάσσια πόλη, κατάλληλη γιὰ νὰ ἱδρύσουν ἐμπορικὸ γραφεῖο—ὅ,τι εἶχε πεῖ δηλαδὴ κι' ὁ Ἀντιφὲρ στὸ Γάλλο πρόξενο.

Τὸ πίστεψε ἄραγε ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος; Ἔτσι ἐνόμισε ὁ Ζυχέλ. Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἔκανε πὼς τὸ πιστεύει, γιὰ νὰ μάθη μὲ τρόπο περισσότερα...

Τελοσπάντων, τἀπόγεμα τῆς 27 τοῦ Μάρτη, ὕστερ' ἀπὸ ταξίδι πέντε σχεδὸν ἡμερῶν, τὸ καραβάνι ἔφθασε στὸ Σοχάρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ὅπου ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ, ὁ Ζίλδας Τρεγκομαὶν κι' ὁ Ζυχὲλ περνοῦν μιὰ πολὺ πληκτικὴ ἡμέρα.

Εὐτύχημα γιὰ τοὺς τρεῖς Εὐρωπαίους ποὺ πήγαιναν στὸ Σοχὰρ ὄχι γιὰ διασκέδαση ἀλλὰ γιὰ δουλειά. Ἡ πόλη δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀξιοθέατο: δρόμοι ὁπωσδήποτε καθαροί, πλατεῖες μὲ πάρα πολὺ ἥλιο, νερὸ μόλις ἀρκετὸ γιὰ μερικὲς χιλιάδες λαρύγγια φρυγμένα ἀπὸ τὴ φοβερὴ ζέστη, σπίτια σπαρμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σχεδὸν στὴν τύχη, ποὺ δὲν φωτίζονται παρ' ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλή, κατὰ τὸ ἀνατολίτικο σύστημα, κι' ἕνα κτίριο κάπως μεγαλύτερο, ἀλλὰ χωρὶς ρυθμὸ καὶ χωρὶς στολίδια, ὅπου κάθεται ὁ Ἰμὰν ὅταν πηγαίνη, γιὰ δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες τὸ χρόνο νὰ κάμη «ἔξοχὴ» στὰ βορεινὰ τοῦ βασιλείου του.

Ἀδιάφορο! Ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, τὸ Σοχὰρ βρίσκεται στὴν ἀκτὴ τοῦ κόλπου, τοῦ κόλπου τοῦ Ὀμάν, καὶ νὰ ἡ γεωγραφικὴ του θέση ποὺ ὁ Ζυχὲλ τὴν προσδιόρισε ἀκριβέστατα: Ἀνατολικὸ μῆκος 54° 29' βόρειο πλάτος 24° 37'. Ὥστε κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς διαθήκης τοῦ Καμοὺκ, τὸ νησάκι ἔπρεπε νὰ ζητηθῆ στὰ εἰκοσιπέντε λεπτὰ τοῦ τόξου πρὸς τἀνατολικὰ τοῦ Σοχὰρ καὶ στὰ εἰκοσιδύο πρὸς τὰ βορεινά. Ἡ ἀπόσταση ἦταν μεταξὺ σαράντα καὶ πενήντα χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Τὰ ξενοδοχεῖα δὲν εἶναι πολλὰ στὸ Σοχάρ. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα «καραβὰν-σεράϊ» μὲ ἀρκετὰ δωμάτια, ἢ μᾶλλον κελλιά, ἀραδιασμένα κυκλικὰ κι' ἐπιπλωμένα μ' ἕνα μόνο κρεββάτι. Ἐκεῖ ὁδήγησε ὁ ὑποχρεωτικὸς Σελὶκ τὸν Ἀντιφὲρ καὶ τοὺς συντρόφους του.

— Τί καλοτυχία νὰ παντήσουμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Τρεγκομαίν. Κρῖμα μόνο ποὺ δὲν μιλᾶ γαλλικά!

Ὡστόσο, ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Σελὶκ κατάφερναν νὰ συννεναῦνται μὲ τἀγγλικά τους.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξίδι, δὲν ἤθελαν νἀσχοληθοῦν μὲ ἄλλο παρὰ μ' ἕνα καλὸ γεῦμα ποὺ θὰ τὸ διαδεχόταν δωδεκάωρος ὕπνος. Μὰ ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ οὔτε νὰ τἀκούση! Τί χρειαζόταν τόσο χασομέρι; Ἀφοῦ ἦταν πιὰ τόσο κοντὰ στὸ νησάκι, δὲν ἔπρεπε νὰ πηδήσουν ἀμέσως σὲ μιὰ βάρκα καὶ νὰ τρέξουν; Καμμιὰ δωδεκαριὰ λεῦγες τοὺς ἐχώριζαν...

Ἔγινε σκηνὴ μεγάλη. Μὲ πολὺν κόπο ὁ Ζυχὲλ κατόρθωσε νὰ φέρη στὰ λογικά του τὸν ἔξαλλο θεῖο του. Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν μὲ κάποια προφύλαξη... Τόση βία μποροῦσε νὰ φανῆ ὕποπτη στὴν ἀστυνομία τοῦ Σοχάρ... Δὲν θὰ χανόταν ὁ θησαυρὸς ἂν περνοῦσαν εἰκοσιτέσσερες ὧρες...

«— Φτάνει νὰ ὑπάρχη! ἔλεγε μέσα του ὁ Ζίλδας· ἀλλοιῶς ὁ ἄνθρωπος θὰ τρελλαθῆ, δὲν γλυτώνει!».

Ἀλλ' ἦταν καὶ κάποιος ἄλλος ποὺ μιὰ διάψευση τῶν χρυσῶν του ὀνείρων θὰ τὸν ἐπείραζε πολύ. Αὐτὸς ἴσως δὲν θὰ τρελλαινόταν, θὰ τρέλλαινε ὅμως μὲ τὶς παραφορὲς καὶ τοὺς θυμούς του τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνον Μπὲν Ὀμάρ... Νὰ κάμη τόσα ταξίδια, τόσους κόπους καὶ τόσα ἔξοδα στὸ βρόντο; Καὶ ποιὸς ἄλλος θὰ τοῦ ἔφταιγε ἀπὸ τὸν ἡλίθιο συμβολαιογράφο;...

Δυὸ ἄνθρωποι δὲν κοιμήθηκαν ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ καραβὰν-σεράϊ: Ὁ ἕνας ἀνυπομονοῦσε νὰ ξημερώση, γιὰ νὰ νοικιάση ἕνα ὁποιοδήποτε πλεούμενο καὶ νὰ τρέξη ἴσια στὸ νησάκι του. Κι' ὁ ἄλλος γιὰ νὰ βρῆ καμμιὰ εἰκοσαριὰ παλιανθρώπους, δυνατοὺς κι' ἀπαφασίστικους, πού, μὲ τὸ δόλωμα μιᾶς γενναίας ἀμοιβῆς, θὰ ἐπιχειρήσουν νἀρπάξουν τὸ θησαυρὸ ὅταν θὰ ἔφταγε στὸ Σοχάρ...

Κι' ἡ ἡμέρα ξημέρωσε καὶ γιὰ τοὺς δυό. Ἦταν ἡ ἀξιομνημόνευτη 28 τοῦ Μάρτη.

Ὁ Ζυχὲλ ἔπρεπε τώρα νὰ ζητήση τὴν πολύτιμη βοήθεια τοῦ Σελίκ, ποὺ πιὰ αὐτὸς εἶχε διανυκτερεύσει στὴν αὐλὴ τοῦ καραβὰν-σεραγιοῦ. Ἀλλὰ τί θὰ τοῦ ἔλεγε; Πῶς ἤθελε μιὰ καλὴ βάρκα γ' περίπατο στὸν κόλπο, καὶ περίπατο ποὺ θὰ βαστοῦσε σαραντοκτὼ τουλάχιστο ὧρες; Αὐτὸ δὲν θὰ φαινόταν παράξενο, ὕποπτο; Ἀδιάφορο!

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΗ

Ἀθῆναι, 17 Μαΐου 1936

Ἀγαπητή μου Διάπλασις!

Ἀναγκασμένος νὰ μείνω στὸ σπίτι ἀπὸ ἀνοιξιάτικην ἀδιαθεσία, μὲ πολλὴ μου λύπη ἔλειψα—τὴν περασμένη Κυριακή—ἀπὸ τ' ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Πολέμη. Θυμᾶμαι, πόσα χρόνια κράτησε αὐτὴ ἡ ἱστορία... Κ' ἡ λύπη μου ἦταν διπλὴ ποὺ ἔλειψα, γιατὶ ἡ προτομὴ κατώρθωσε νὰ στηθῆ—ἐπὶ τέλους—, μὲ τὴν ἀγάπη, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐπιμονὴ τόσο τῆ δική Σου, ὅσο καὶ τῶν συνδρομητῶν σου; καὶ μήπως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶμαι ἀκόμη κ' ἐγώ—καὶ δὲν θὰ μείνω γιὰ πάντα;

Θὰ λυπόμουν ὅμως ἀκόμη περισσότερο, ἂν ἡ ἀπουσία μου ἤθελε παρεξηγηθῆ. Ἂν δηλαδὴ ἤθελε νομισθῆ εἴτε ὡσὰν ἁπλὴ ἀδιαφορία, εἴτε—τὸ χειρότερο—ὡσὰν ἄκαιρη ἐπίδειξη κριτικῆς αὐστηρότητος καὶ νεανικῆς ἀπαρέσκειας πρὸς τὸν Ποιητή.

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ γνωρίσω προσωπικὰ τὸν Πολέμη. Ὅσοι τὸν ἤξεραν, μὲ βεβαιώνουν ὅτι ἡ γνωριμία τοῦ ἀνθρώπου θὰ μ' ἐδέσμευε—ἴσως περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν Ποιητή. Ἐγνώρισα ὅμως, κι' αἰσθάνθηκα, κι' ἀγάπησα τὰ ποιήματά του. Τὰ «Πλεχτὰ τραγούδια» του, οἱ βυζαντινὲς μπαλλάντες του, τἄλλα του ἐπίκαιρα, ποὺ τὰ διάβαζα μικρὸς στὴν ἐφημερίδα «Ἑστία», ὑπῆρξαν γιὰ μένα ἡ *ποιητικὴ προπαίδεια*. Κι' ὄχι μόνον αὐτά, μὰ καὶ τ' ἄλλα του—τὰ δημοσιευμένα στὴ «Διάπλαση», ἀπὸ τὸ περίφημο «Ψυχοσάββατο», ὡς ἐκεῖνα τῶν παλιῶν-παλιῶν τόμων, ποὺ τοὺς ἔπαιρνα γιὰ βραβεῖα... Ὁ ἁπλός του στίχος, τὸ ἁπλό του αἴσθημα, ἡ ἁπλή του τέχνη δὲν ἐπέρασαν ἔτσι, χωρὶς νὰ μ' ἀφήσουν κάτι—καὶ τὸ «κάτι», στὰ Γράμματα, εἶναι κιόλας πολύ. Ἀντιπρόσωπος, θαρρῶ, τῆς ἴδιας ἐκείνης ποιητικῆς σχολῆς πού, γιὰ τὴ Γερμανία εἰδικά, καὶ γιὰ τὴ νεώτερη ποίηση γενικά, ἔδωκεν ἕνα Χάϊνε, ὁ Πολέμης στὴν Ἑλλάδα στάθηκεν ὁ διδάσκαλος τῆς *ἁπλότητος*. Ὅταν, παρακινημένος ἴσως ἀπὸ τὰ καινούργια ρεύματα, θέλησε νὰ παρουσιασθῆ σοφός, φιλόσοφος, βαθύς—καθὼς στὰ τελευταῖα του βιβλία—, ἡ ἐπιτυχία του, πιστεύω, δὲν ἦταν τότε ἡ ἴδια... Ὁ καλύτερος Πολέμης μένει ἐκεῖνος ποὺ γνώρισα στὰ παιδικά μου χρόνια—χωρὶς νὰ εἶναι ὁ καλύτερος ἐπειδὴ τὸν γνώρισα στὰ παιδικά μου χρόνια. Ὁ καλύτερος Πολέμης εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦν καὶ τώρα τὰ παιδιά, καθὼς τὸν ἀπανταῦν πλουσιοπάροχα σκορπισμένον στ' ἀναγνωστικά τους—ἁπλόν, νοητόν, καθαρὸν ποιητή, νὰ τοὺς ξυπνᾶ τὴν πρώτην αἴσθηση τῆς ποιητικῆς εἰκόνος καὶ τοῦ στιχουργικοῦ μέτρου... Καὶ ποιὰ ἄλλη ἀπόδειξη πὼς κι' ἀγάπησα κ' ἐσεβάσθηκα τὸ ἔργο τοῦ Πολέμη, ἂν πῶ πὼς ὁ καλύτερος, καθὼς πιστεύω, ὁ τελειότερος ποιητὴς τῆς γενεᾶς μου (ἢ σχεδὸν τῆς γενεᾶς μου), ὁ Ναπολέων Λαπαθιώτης, τὴν ἁπλότητα τοῦ Πολέμη ἤξερε νὰ φυλάξη μέσα σ' ὅλα τὰ ποιήματά του, ὅπου ἄγγισε καὶ θέματα κ' αἰσθήματα πολυσυνθετώτερα, λεπτότερα, ἀσαφέστερα;

Τὴν ἀγάπη μου στὸν Πολέμη θαρρῶ ἐπίσης πὼς ἔδειξα ζητώντας κι' ἀναλαμβάνοντας νὰ γράψω στὴ «Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία» τὸ ἄρθρο τὸ σχετικὸ μ' αὐτόν—γιὰ νὰ μὴν πέση ὁ κλῆρος σὲ χέρια τυχὸν ἀδιάφορα,—ἀσεβῆ δὲ λέγω, μὰ πάντα ἀπερίσκεπτα—κι' ἄδικα...

Πάντοτε δικός Σου

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.—*Στὸν Περίπατο*

Κάθε φορὰ ποὺ βγαίνω ἔξω μὲ τὴ ντανιά, παίρνω μαζί μου καὶ τὸ ἁμαξάκι ποὺ ἔχω γιὰ τὶς κούκλες μου. Ἔτσι κάνουν κι' αὐτὲς τὸν περίπατό τους, ὅταν, ἐννοεῖται, ὁ καιρὸς εἶναι καλός.

Ἡ θειά μου μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ κουκλο-ἁμαξάκι. Εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο ὥστε νὰ μπορῶ νὰ καθίσω μέσα καὶ τὴ Μόνικα καὶ τὴν Ἀρκούδα, τὰ μεγαλύτερά μου παιδιά. Ἀλλὰ ἕνα-ἕνα. Ποτὲ δὲν βάζω μέσα δυό, γιατὶ τὸ βάρος θἄταν μεγάλο.

Τὸ ἁμαξάκι εἶναι γαλάζιο μὲ μιὰ γραμμὴ χρυσή. Ἔχει κουκούλα μετάλλινη ποὺ μπορεῖ νἀνεβοκατεβαίνη ἕνα στρῶμα κι' ἕνα μαξιλάρι γιὰ νὰ κάθεται κανένας ὅπως σὲ καναπὲ ἢ πολυθρόνα, κι' ἕνα πέτσινο σκέπασμα, γαλάζιο καὶ χρυσό, ποὺ τὸ λένε κούβρ-πιέ, γιὰ τὰ πόδια. Μὰ τὸ καλύτερο εἶναι μιὰ θέση γιὰ ὀμπρέλλα ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ χερούλι. Ἐκεῖ στήνω ἀνοιχτὴ μιὰ γαλάζια ὀμπρελλίτσα ποὺ εἶναι τῆς Μόνικας, ἀλλὰ τὴ μεταχειρίζουμαι γιὰ ὅλα τὰ παιδιά, γιατὶ ἡ Μόνικα εἶναι καλὴ καὶ δὲν τὴ θέλει ἀποκλειστικὰ δικιά της.

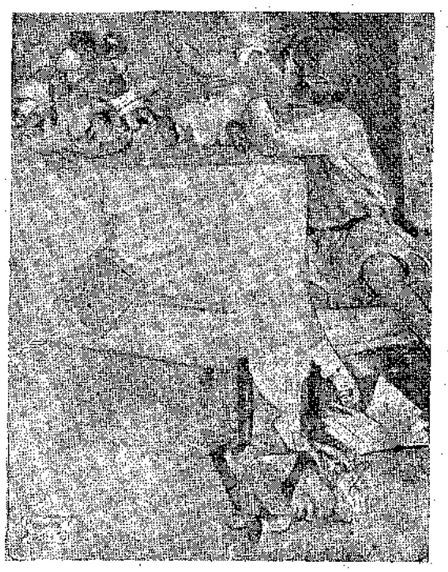

(Μόνο ποὺ κλαίει. Ἂν δὲν εἶχε κι' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, τί ἄγγελος ποὺ θὰ ἦταν! Ἔτσι καὶ μετὰ τὸ μάθημα ἔβαλε πάλι τὰ κλάμματα, σχεδὸν χωρὶς αἰτία, κι' εἶδα κι' ἔπαθα ὡς νὰ τὴ μερώσω. Τὴ βλέπετε στὴν εἰκόνα; Τὰ μάτια της τρέχουν ποτάμι κι' ἐγὼ τῆς τὰ σκουπίζω μὲ τὸ μαντηλάκι της...).

Σήμερα εἶναι ἡ σειρὰ τῆς Ροζίνας νὰ βγῆ περίπατο. Τῆς ἔπλυνα καλὰ τὸ πρόσωπο, ἔπειτα τῆς φόρεσα τὸ καινούργιο της φουστάνι καὶ τὼραῖο της ψάθινο καπέλλο μὲ τὰ τριαντάφυλλα. (Τῆς ἔρχεται λιγάκι μικρό, γιατὶ ἔχει μεγάλο κεφάλι, μὰ δὲν πειράζει). Τῆς ἔβαλα ἀκόμα καὶ τὸ μαργαριταρένιο της κολλιέ, ποὺ ποτὲ δὲν βγαίνει χωρὶς αὐτὸ ἡ Ροζίνα. Ἄ, πῶς τῆς ἀρέσουν τὰ λοῦσα!

Μὲ παρακάλεσε νὰ μὴν ἁπλώσω στὰ πόδια της τὸ πέτσινο σκέπασμα, γιὰ νὰ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι ὅλο τὸ κόκκινο, κατασκαίνουργο φουστάνι της. Ἦταν, ἀλήθεια, χαριτωμένη ὅταν ἑτοιμάσθηκε, καὶ χαιρόταν πάρα πολὺ ποὺ θὰ ἔβγαινε ἔξω.

Ἀλλὰ ποιὸς νὰ τῆς τόλεγε τί τὴν περίμενε στὸν περίπατο!..

Μόλις εἴχαμε βγεῖ, καὶ καθὼς στρίβαμε τὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἕνα δυνατὸ φύσημα ἀνέμου μοῦ πῆρε τὸ καπέλλο μου. Ἡ ντανιὰ πήγαινε μπροστὰ κι' ἔτσι δὲν ἔβλεπε τί συνέβαινε. Ἐνῶ ἔσκυβα γιὰ νὰ σηκώσω τὸ καπέλλο μου, ποὺ εἶχε πάει κάμποσα βήματα μακριά, τὸ ἁμαξάκι, ποὺ δὲν τὸ κρατοῦσα πιά, ἀναποδογυρίσθηκε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἄνεμο κι' ἡ δύστυχη Ροζίνα ἔπεσε μέσα σ' ἕνα μικρὸ λάκκο γεμάτο βρώμικο νερό.

Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτα. Τὴν ἴδια στιγμὴ περνοῦσε μιὰ κυρία μὲ τὸ σκυλάκι της. Ἦταν ἄσπρο καὶ μαῦρο, μὲ αὐτιὰ κρεμασμένα καὶ μὲ γούνα ποὺ ἔλαμπε σὰ μετάξι.

Ἡ κυρία τὸ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Ἀλλὰ δὲν ξέρω γιατί, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τῆς ἤρθε νὰ τὸ ἀφήση κάτω, ἴσως γιὰ νὰ ξεμουδιάση. Ἦταν γιὰ τὴν τύχη τῆς Ροζίνας...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μ ΙΑ φίλη μας ἐκφράζει τὸ μεγάλο της θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἐπαλήθευση μιᾶς μετὰ Χριστὸν προφητείας Κάποια μάντισσα — μᾶς γράφει — εἶπε πὼς αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ πέθαιναν στὴν Ἑλλάδα τέσσερις — ἀκριβῶς — πρωθυπουργοί. Καὶ νά, πρῶτος ὁ Κονδύλης, δεύτερος ὁ Βενιζέλος, τρίτος ὁ Δεμερτζῆς, καὶ τέταρτος ὁ Τσαλδάρης. Ἀκριβῶς! Δὲν εἶναι καταπληκτικό; Καὶ δὲν πρέπει νὰ πιστέψῃ κανένας πὼς ὑπάρχουν ἄκδμα ἄνθρωποι προικισμένοι μὲ μιὰ ὑπερφυσική, μυστηριώδη μαντική δύναμη, σὰν τοὺς μάντεις καὶ τὶς μάντισσες τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ἢ σὰν τοὺς προφῆτες καὶ τὶς προφῆτισσες τῆς Ἁγίας Γραφῆς; «Ἐγὼ τουλάχιστο—γράφει—τὸ πιστεύω. Κι' ὅταν τρίτωσαν οἱ θάνατοι τῶν πρωθυπουργῶν, περίμενα μὲ τὴ μεγαλύτερη πεποίθηση καὶ τὸν τέταρτο. Καὶ νά, προχτὲς τὸ πρωΐ ἀκούω ἄξαφνα τοὺς ἐφημεριδοπῶλες νὰ φωνάζουν: Ὁ θάνατος τοῦ Τσαλδάρη!.. Σὲ βεβαιῶ, Διάπλασίς μου, πὼς ἀνατρίχιασα, σὰ νὰ μοῦ παρουσιαζόταν κάτι τὸ ὑπερφυσικό. Καὶ νὰ συλλογίζεται κανένας πὼς κι' οἱ τέσσερις αὐτοὶ θάνατοι ἦταν ξαφνικοί, ἀπρόοπτοι, ἀπροσδόκητοι. Γιατὶ κανένας ἀπὸ τοὺς πρωθυπουργοὺς ποὺ πέθαναν δὲν ἦταν ἄρρωστος ἀπὸ καιρό. Ὅταν ἡ μάντισσα ἔκαμε τὴν προφητεία της, ὅλοι ἦταν καλὰ καλούτσικα. Ὕστερα ἀρρώσταιναν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἢ σὲ λίγες ὧρες, πέθαιναν. Ὁ Κονδύλης μάλιστα κι' ὁ Τσαλδάρης ὁλωσδιόλου ξαφνικά, κεραυνοβόλα, ἀπὸ συγκοπή. Τί λὲς γι' αὐτό, ἀγαπητή μου Διάπλασις; Δὲν ἔχω δίκιο νὰ ἐξίσταμαι, νἀπορῶ, νὰ θαυμάζω καὶ νὰ πιστεύω;»

Ὑποθέτω πὼς ἡ φίλη μας θἀποροῦσε, θὰ ἐθαύμαζε καὶ θὰ ἐπίστευε λιγώτερο, ἂν ἤξερε κάποια λεπτομέρεια ποὺ φαίνεται νὰ τὴν ἀγνοῇ: Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐπιφανεῖς Ἕλληνες πολιτικοί, ποὺ τοὺς ἐχάσαμε αὐτὸν τὸ χρόνο, δὲν ἦταν, δυστυχῶς, καθόλου καλὰ στὴν ὑγεία τους· ὅλοι ἐπασχαν ἀπὸ καιρὸ διάφορες σοβαρὲς ὀργανικὲς ἀρρώστειες—οὐρία, διαβήτη, ἄσθμα κτλ. καὶ πολλὲς φορὲς τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχαν κρίσεις, κινδύνεψαν καὶ γλύτωσαν. Φυσικά, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γλυτώνουν πάντα. Οἱ κρίσεις γίνουνταν ὁλοένα ὀξύτερες ὥς που ἦρθε κι' ἡ τελευταία. Ἔπειτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κονδύλη ποὺ ἦταν λίγο νεώτερος, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν περάσει τὰ ἑβδομήντα, εἶχαν δηλαδὴ τὴν πιὸ συνηθισμένη ἡλικία τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ἂν ἡ φίλη μας δὲν τὰ ἤξερε αὐτά, τὰ ἤξερε ὅμως ἡ... μάντισσα. Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά της: Νὰ μαθαίνῃ, νὰ λαβαίνῃ ὑπ' ὄψι της, νὰ κρίνῃ τὸ μέλλον ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ νὰ συμπεραίνῃ τὸ πιθανώτερο. Κι' ἔτσι ἔκαμε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση. Οἱ ἐπιφανεῖς Ἕλληνες πολιτικοί εἶπε μὲ τὸ νοῦ της εἶναι σχεδὸν ὅλοι γέροι καὶ σχεδὸν ὅλοι ἄρρωστοι. Μέτρησε ἕξη, ὀχτώ, δέκα... Δὲν εἶναι πιθανώτατο νὰ πεθάνουν ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς τέσσερις; Ἂς τὸ... προφητέψω λοιπὸν καὶ βλέπουμε. Ἂν δὲν γίνῃ στὸ χρόνο, τί θὰ χάσω; Ἡ προφητεία μου θὰ ξεχασθῇ. Ἂν γίνῃ ὅμως—ποὺ εἶναι καὶ τόσο πιθανό—τί θὰ κερδίσω! Ἡ φήμη μου θὰ στερεωθῇ, ὅ,τι λέγω θὰ πιστεύεται κι' ὅλοι πιὰ θἄρχουνται νὰ μὲ ρωτοῦν καὶ θὰ μοῦ πληρώνουν ὅσα τοὺς γυρεύω...

Οἱ «προφῆτες», βλέπετε,—οἱ μετὰ Χριστὸν πάντα—εἶναι πολὺ ἔξυπνοι ἄνθρωποι. Εἶναι τετραπέρατοι. Καὶ μεταχειρίζουνται ὅλους τοὺς τρόπους γιὰ νὰ βγάζουν προφητεῖες ποὺ μπορεῖ νἀληθέψουν. Ἔχουν μάλιστα κι' ἕνα μεγάλο σύμμαχο: τὴ Σύμπτωση. Πόσες φορὲς προφητεύουν στὸ βρόντο καί, κατὰ σύμπτωση, ἡ προφητεία βγαίνει! Ἐγὼ μάλιστα λέω πὼς καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡ σύμπτωση ἔπαιξε τὸ ρόλο της. Ἡ μάντισσα δηλαδὴ εἶπε λιγάκι στὸ βρόντο πὼς θὰ πεθάνουν τέσσερις πρωθυπουργοί. Μποροῦσε ὅμως νὰ πεθάνουν στὸ χρόνο μόνο τρεῖς. Ὁ θάνατος τοῦ τετάρτου ἦταν μιὰ σύμπτωση γιὰ νὰ βγῇ ἡ μάντισσα ἀληθινὴ ποὺ ἀλλοιώτικα θἄβγαινε ψεύτρα ἡ... μισοψεύτρα.

Κι' ἄλλη φορὰ σᾶς εἶπα πὼς αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύετε. Δὲν ὑπάρχει, παιδιά μου, στὸν κόσμο τίποτα τὸ ὑπερφυσικό. Κατεργαριὰ μόνο ὑπάρχει καὶ σύμπτωση. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, τὰ ὑπνωτιστικά, τὰ ὑποβλητικά, ἡ προαίσθηση, ἡ τηλεπάθεια, ἡ τηλεόραση ἡ μεταβίβαση τῆς σκέψης καὶ καθεξῆς. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι ὑπερφυσικά. Εἶναι φυσικώτατα κι' ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐξηγεῖ. Μόνο ποὺ τὰ ἐκμεταλλεύουνται πολλοὶ ἀγύρτες καὶ κάνουν τοὺς ἁπλούστερους νὰ πιστεύουν πὼς ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν ἄλλον κόσμο, μὲ πνεύματα, μὲ ψυχὲς πεθαμένων. κι' ἀπὸ ἐκεῖ μαθαίνουν ἄγνωστα πράγματα, περασμένα, παρόντα καὶ μέλλοντα...

Εἶπα τοὺς «ἁπλουστέρους». Ὤ, πόσο μοῦ κακοφαίνεται ὅταν, ἀνάμεσα στοὺς ἁπλουστέρους αὐτούς, τοὺς ἀμαθεῖς, τοὺς προληπτικούς, τοὺς κουτούς, βλέπω καὶ διαβασμένα, μορφωμένα κι' ἔξυπνα Διαπλασόπουλα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δυὸ ἀδέλφια ἐξεκίνησαν γιὰ νὰ ταξιδέψουν μαζί. Τὸ μεσημέρι ἐξαπλώθηκαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. Ὅταν ξύπνησαν εἶδαν κοντά τους μιὰ πέτρα κι' ἐπάνω σ' αὐτὴ κάτι γραμμένο. Προσπάθησαν νὰ νοιώσουν τί ἐσήμαινε ἡ ἐπιγραφὴ καὶ νὰ τί κατόρθωσαν νὰ διαβάσουν: «Ὅποιος εὕρῃ αὐτὴ τὴν πέτρα, ἂς περάσῃ τὸ δάσος πηγαίνοντας πρὸς τὴ δύση. Μέσα στὸ δάσος θὰ συναντήσῃ ἕνα ποταμάκι· ἂς τὸ περάσῃ κολυμπώντας κι' ἂς φθάσῃ στὴν ἄλλη ἄκρη. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇ μιὰ ἀρκούδα μὲ τὰ ἀρκουδάκια της. Ἂς ἁρπάξῃ τ' ἀρκουδάκια ἀπὸ τὴν ἀρκούδα καὶ ἂς τρέξῃ ἴσα μπροστά του, μονομιᾶς ὡς τὸ σπίτι. Ἐπάνω στὸ βουνὸ θὰ ἰδῇ ἕνα σπίτι καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχία του».

Ἅμα διάβασαν τὴν ἐπιγραφὴ εἶπε ὁ νεώτερος:

— Πάμε; Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν κατορθώσουμε νὰ περάσουμε τὸν ποταμό, νἁρπάξουμε τἀρκουδάκια καὶ νὰ τὰ φέρουμε στὸ σπίτι. Ἴσως θὰ εὕρουμε ἐκεῖ τὴν εὐτυχία καὶ οἱ δυό μας.

Ὁ μεγαλύτερος ἀπάντησε:

— Δὲ θὰ πάω μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ πάρω τἀρκουδακια καὶ συμβουλεύω καὶ σένα νὰ μὴν πᾷς. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει, ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅ,τι γράφεται. Ἂς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι λέγει ἡ ἐπιγραφὴ τὴν ἀλήθεια, κι' ἂς ὑποθέσουμε ἀκόμα πὼς θὰ διαβοῦμε τὸ δάσος. Ἂν μᾶς πλακώσῃ ἡ νύχτα δὲ θὰ εὕρουμε, τὸν ποταμὸ καὶ θὰ χάσουμε τὸ δρόμο. Κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς θὰ τὸν εὕρουμε, πῶς θὰ περάσουμε τὸ ποτάμι; Ἴσως νὰ εἶναι πλατὺ κι' ὁρμητικό. Κι' ἂν πάλι κατορθώσωμε νὰ τὸ περάσωμε, εἶναι εὔκολο πρᾶγμα ν' ἁρπάξωμε τ' ἀρκουδάκια ἀπὸ τὴ μητέρα τους; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ ἀρκούδα θὰ μᾶς ξεσχίσῃ καὶ ἀντὶ νὰ εὕρουμε τὴν εὐτυχία, θὰ χάσουμε καὶ τὴ ζωή μας γιὰ τὸ τίποτε. Τέλος, κι' ἂν ἐπιτύχουμε ν' ἁρπάξουμε τ' ἀρκουδάκια, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε τρέχοντας στὸ βουνό, χωρὶς νὰ σταματήσουμε.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἀπὸ τὰ «Παιδικά» τοῦ Λέοντος Τολστόϊ)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΕΝΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἄλλη φορὰ πόση χαρὰ εἶχε ἡ Δάφνη ἅμα ἤτανε νὰ γίνουν οἱ σχολικοὶ ἀγῶνες. Τί συγκίνηση ποιὸς θὰ νικήσῃ καὶ τί θρίαμβος ὅταν ἡ τάξη της ἔπαιρνε τοὺς περισσότερους πόντους. Ἀπὸ τὶς ὁμορφότερες στιγμὲς τοῦ σχολικοῦ χρόνου! Ὄχι δηλαδὴ πὼς καὶ φέτος δὲν τὴν ἐνθουσιάζουνε. Μὰ δίπλα στὴ χαρὰ κι' ἄφθονη συγκίνηση δονεῖ τὴν καρδιά της. Εἶναι οἱ τελευταῖοι ἀγῶνες ποὺ παίρνει μέρος. Ὕστερα οἱ ἐξετάσεις κι' ἀντίο πιὰ σχολεῖο. Ἀντίο ἀγαπημένες συμμαθήτριες, καθηγητὲς καὶ θρανία. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μάης φέτος, ὁ γελούμενος Μάης μὲ τὰ μύρια χρώματα κι' ἀρώματα δὲν ξυπνάει μέσα της τὴ χαρούμενη προσμονὴ τοῦ καλοκαιριοῦ σὰν ἄλλοτε.

Ντυμένη μὲ τ' ὁλόλευκο φουστάνι καὶ τὸν μπλὲ κολλάρο πάει μὲ βῆμα στὴν παρέλαση. Ψηλὴ καὶ λεπτοκαμωμένη ἔχει τὴν τύχη νὰ βρίσκεται στὴν πρώτη τετράδα. Ἓν δυό, ἓν δυό, περπατοῦνε ὅλες ρυθμικὰ σὰν λευκὰ στρατιωτάκια. Ἡ Δάφνη ρίχνει φευγαλέες ματιὲς στὸν κόσμο ποὺ χειροκροτεῖ καὶ σκέπτεται πὼς τοῦ χρόνου θἄναι κάπου κεῖ τρυπωμένη κι' ἐκείνη νὰ βλέπῃ καὶ νὰ θυμᾶται τὰ παλιά. Κάποιο σιδερένιο χέρι λὲς καὶ τῆς σφίγγει τὴν καρδιά. Ἓν δυό, ἓν δυό, κάνανε τὸ γῦρο τοῦ στίβου καὶ διευθύνονται στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ σχολείου. Ψηλὸ καμαρωτὸ κτίριο, καύχημα τῆς ἑλληνικῆς παροικίας στὴν ξένη ἐδῶ γῆ. Ἡ Δάφνη τὸ κοιτάζει ἐντατικὰ ὥσπου τὰ μάτια της θαμπώνουνε. Δὲς καὶ πρώτη φορὰ τὸ παρατηρεῖ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ νοιώθει πὼς μύρια ἀτσαλένια νήματα τὴ συνδέουνε μ' αὐτό. Πρέπει νὰ τ' ἀποσπάσῃ ὅλα ἕνα-ἕνα, κι' ἡ καρδιά της ματώνει. Μὰ νὰ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ παίξουνε. Ἐκεῖνοι ὅλες στὸ στίβο. Ἡ Ἀστικὴ Σχολὴ ἀντιμέτωπη στὴν Ἐμπορική. Ἡ Δάφνη θέλει μὲ κάθε θυσία φέτος νὰ κερδίσῃ ἡ πρώτη. Ρίχνεται μ' ὁρμὴ στὸν ἀγῶνα. Βάζει ὅλο τὸ εἶναι της σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀποχαιρετιστήριο τῆς παιδιάτικης ζωῆς, τῆς ξέννοιαστης—μ' ὅλες τὶς ἐξετάσεις—ζωῆς τοῦ σχολείου. Τρέχει, πηδάει, ἁρπάζει, πετάει τὴ μπάλλα, πέφτει, σηκώνεται. Θαύματα κάνει ἡ ζωηρὴ Δάφνη. Τὸ κόκνειο ἄσμα λὲς καὶ ψάλλει ἡ παιδιάτικη τρέλλα ποὺ κρύβει μέσα της. Χάρη σ' ἐκείνη ἡ Ἀστικὴ θριαμβεύει. Ἡ Δάφνη ξεχνιέται εὐτυχισμένη μὲς στὴ μέθη τῆς φασκρίας καὶ τῶν ζήτω.

. . . . . .

Ἡ Δάφνη καθισμένη στὸ δωματιάκι της ρεμβάζει μπρὸς στὸ ἀπολυτήριο. Σὰν μαγνητισμένη ἀγναντεύει ἐταστικὰ τὸν θριαμβευτικὸ ἐπικήδειο τῆς παλιᾶς της ζωῆς: «καὶ τὴν νενομισμένην δοκιμασίαν ὑποστᾶσα ἐκρίθη ἀξία τοῦ βαθμοῦ ἄριστα». Τὸ τελευταῖο μὲ ὡραῖα καλλιγραφικὰ γράμματα. Κάποιος λυγμὸς τὴν πνίγει ὀδυνηρά. Βάρος μεγάλο στὴν ψυχή της. Πόνος ἀπὸ τὴ μιὰ γιὰ τὸν πικρὸ χωρισμὸ ἀπὸ ὅσα γνώρισε κι' ἀγάπησε ὡς τώρα. Ἀγωνία τρομερὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη μπροστὰ στὸ μεγάλο ἐρωτηματικὸ ποὺ ὀρθώνεται μπροστά της Καὶ τώρα; Τί θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ λατρευτὸ σχολεῖο της; Ἀνοστη κι' ἄδεια ἐμπρός της ἡ προοπτικὴ τῆς ζωῆς της. Κι' αὐτὸ γιατὶ κάποιο ὄνειρο, χρυσὸ κι' ὁλόγλυκο ὄνειρο, ρόδιζε ὡς τώρα τὸν ὁρίζοντα τῆς φαντασίας της. Ὅταν καθισμένη ἀκόμη στὸ θρανίο σκεπτότανε καμμιὰ φορὰ πὼς κάποτε θὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, κάποια τρελλὴ ἐλπίδα φτερούγιζε εὐθὺς στὴ φαντασία της. Νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς σπουδές της στὴ ζωγραφική. Ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀθήνα. Στὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα ποὺ δὲν γνώρισε ποτέ της καὶ ποὺ τόσο νοσταλγικὰ ἡ ψυχή της λαχταροῦσε! Χάρη στὴ Διάπλαση ἀλληλογραφοῦσε μὲ κάμποσες καλὲς φίλες ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀπὸ τὶς περιγραφές τους φανταζότανε τὴν διάφανη πνευματικὴ ὀμορφιὰ τοῦ ἀττικοῦ τοπείου, τὸν ἐξαϋλωμένο Παρθενῶνα καὶ τὸ γελούμενο χρῶμα τῶν πεύκων. Κάποια ἰδιαίτερη φλόγα τὴ θέρμαινε τότε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεχύσῃ ζωγραφίζοντας, κλείνοντας σὲ τοπεῖα καὶ πρόσωπα τὶς φευγαλέες μορφὲς τῶν ὀνείρων. Κι' ἤτανε τόσο λαμπερή, τόσο γλυκειὰ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα ποὺ ξεχνιότανε ὥρα πολλὴ παρακολουθώντας τὸν ἑαυτό της σ' ἕνα τέτοιο πρόσχαρο μέλλον.

Καὶ νἄτη τώρα στὸ μεγάλο αὐτὸ σταθμὸ τοῦ βίου της: τὸ τέλος μιᾶς ζωῆς, ἡ ἀρχὴ κάποιας ἄλλης, ἄγνωστης κι' ἀβέβαιης. Ποιὸς θὰ τῆς ἔλεγε πὼς θἄφτανε ἐδῶ μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη. Οἱ γονεῖς της, οἱ καλοί της γονεῖς, ποὺ δὲν τῆς χάλασαν ποτὲ τὸ χατῆρι, εἶναι σ' αὐτὸ ἀμετάπειστοι. Τοῦ κάκου προσπάθησε ὅλο τὸ χρόνο νὰ τοὺς καταφέρῃ. Κατάλαβε πὼς δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε. Μοναχοπαίδι βλέπεις. Οὔτε μποροῦνε κἄν νὰ φανταστοῦνε αὐτὸ τὸ χωρισμό. Οὔτε καὶ τοὺς εἶναι βολετὸ νὰ σκύψουνε βαθύτερα στὸν ἀνήσυχο ψυχικὸ κόσμο τοῦ παιδιοῦ τους. Κι' ἡ Δάφνη βασκνίζεται τρομερὰ βλέποντας τὴ μαννούλα της ὅλο δάκρυα νὰ τὴ ρωτάῃ, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ: «Γιατὶ θέλεις νὰ μᾶς ἀφήσῃς μονάχους, παιδί μου;» Ἀλήθεια ἔχει καθήκοντα κι' ἀπέναντι σ' ἐκείνους ποὺ καταβάλανε τόσους κόπους καὶ φροντίδες γιὰ κείνη. Θὰ μείνῃ. Παίρνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀπόφαση. Θεέ μου, πὼς σφίγγεται ἡ ψυχή της. Ἐεσπάει τὴν πίκρα της καταστρέφοντας τ' ἀθῶα πλάσματα τῆς φαντασίας της Σκίζει, σκίζει ἀδιάκοπα. Τί τῆς ἦρθε νὰ κάνῃ τέτοια τρελλὰ ὄνειρα. Τὸ χρυσὸ παλατάκι τῆς ἐλπίδας γκρεμίστηκε. Πρέπει τῶρα πιὰ νὰ τὸ δημιουργήσῃ πάλι, μὰ μονάχα μὲ τὰ ὑλικὰ ποὺ τῆς δίνει ἡ πραγματικότητα. Ὡστόσο πὼς θρηνεῖ γιὰ τὰ λαμπρὰ αὐτὰ ἐρείπια.

Σκληρὴ πλανεύτρα φαντασία! Ἐεμυάλισες τὴν ἀνίδεη παιδούλα πλανώντας τη σὲ κόσμους γοητευτικούς. Τὴν ἀνέβασες ψηλά, πολὺ ψηλά, ἔτσι ποὺ νὰ τῆς φαίνεται ἡ πραγματικότητα κάτω σὰν ἄβυσσος βαθειά.

Ὀπτασίες ἀόρατες, ἀνησυχίες ὀπόκωφες, καὶ θλίψες ἀνείπωτες, ὅλα αὐτὰ μαζεύουνται σὲ σύννεφα βαρειὰ μιᾶς μπόρας ποὺ σὲ λίγο ξεσπάει. Κι' ἡ Δάφνη κλαίει ἀπαρηγόρητα. Κλαίει τὸ σβύσιμο τοῦ ὀνείρου. Καὶ νομίζει πὼς εἶναι τούτη ἡ μοναδικὴ αἰτία. Ἄγνοεῖ πὼς σὲ κάθε καμπὴ τοῦ βίου παραμονεύει ὁ εὐεργετικὸς πόνος, ποὺ ὡριμάζει τὴν ψυχή. Ἀργότερα θὰ καταλάβῃ κι' ἐκείνη, πὼς τὸ δέντρο τῆς ζωῆς μὲ δάκρυα καὶ κόπους θεριεύει καὶ φουντώνει δίνοντας ὡραίους καρπούς.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ
(πρώην Μικρομέγαλη)

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

«—Τὸ μέτωπό σου τρίβεις;
γιατί, καλὲ Τοτό μου;»
Ρωτάει τὸν ἀδελφό της
περίεργη ἡ Ναυά.
«—Ἤμουν λιγάκι ἄταχτος
καὶ μὴν τὸ ἰδεῖ ἡ μαμμά.
Ὅταν δὲν εἶμαι φρόνιμος,
τὸ λέει τὸ μέτωπό μου».

Καὶ τρίβει δυνατά,

Τί τὰ σημάδια, τρίβοντας
πὼς θὰ σβυστοῦν νομίζει.
Μ' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ τρίψιμο
τὸ μέτωπό του ἀνάφτει.
Κι' ἅμα ἡ μαμμὰ τὸ μέτωπο
τὸ κόκκινο ἀντικρύζει,
«—Κάποια ἀταξία, λέει, ἔκαμες...
Στὸ μέτωπό σου ἐγράφτη!»

(Louis Ratisbonne) Ο ΕΥ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΠΥΓΜΑΙΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχε ἡ παράδοση γιὰ τοὺς Πυγμαίους, δηλαδὴ γιὰ μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων ποὺ τὸ ὕψος τους δὲν ξεπερνοῦσε τὸ ἕνα μέτρο. Ἀργότερα ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐξερευνητὲς ποὺ πῆγαν στὴν Ἀφρικὴ εἶπαν, ὅτι συνάντησαν στὴ μαύρη Ἤπειρο φυλὲς πυγμαίων, ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἔλεγαν γι' αὐτοὺς τοὺς πυγμαίους πράγματα ὑπερβολικὰ καὶ ἐξογκωμένα, γι' αὐτὸ δὲν γίνονταν πιστευτοὶ καὶ οἱ σοβαρώτεροι ἐπιστήμονες ἔλεγαν, πὼς ἡ ὕπαρξη τῶν Πυγμαίων δὲν ἦταν παρὰ ἕνας θρύλος. Τώρα ὅμως τελευταῖα, ἕνας Ἰταλὸς ἐξερευνητής, ὁ Ἀττίλιο Γκράττι, περιηγήθηκε ὁλόκληρη τὴν Ἀφρικὴ καὶ ἔγραψε τὶς ἐντυπώσεις του σ' ἕνα θαυμάσιο βιβλίο ὅπου, μαζὶ μ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐνδιαφέρουσες περιπέτειές του, περιγράφει καὶ τὴ συνάντησή του μὲ μιὰ φυλὴ Πυγμαίων, συνοδεύει δὲ καὶ τὶς περιγραφές του μὲ ἀφθονώτατες φωτογραφίες γιὰ νὰ μὴν μένει ἀμφιβολία πὼς αὐτὰ ποὺ γράφει εἶναι ἀληθινά.

Γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς Πυγμαίους αὐτοὺς ὁ Γκράττι περιπλανήθηκε ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀγριώτερες ἀφρικανικὲς ζοῦγκλες, ἔχοντας γιὰ ὁδηγό του ἕνα νεαρὸ ἰθαγενῆ ποὺ τέλος τὸν ἐπῆγε στὸ χωρίο τῶν Πυγμαίων Μαμποῦτι.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄγριοι δὲν ἤθελαν μὲ κανένα τρόπο νὰ παρουσιασθοῦν καὶ ἔμεναν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ ἐξερευνητὴς γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ φανερωθοῦν ἄναψε τὸ τσιγάρο του καὶ οἱ Πυγμαῖοι, βλέποντας τὸν λευκὸν ἄνθρωπο νὰ βγάζῃ καπνοὺς ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὴν περιέργειά τους καὶ ἐγκαταλείποντας τοὺς κρυψῶνες τους ἤρθαν νὰ ἰδοῦν τὸ ἀξιοπερίεργο αὐτὸ φαινόμενο ἀπὸ κοντά. Τότε ὁ Γκράττι, γιὰ νὰ κάνῃ ἀκόμη μεγαλύτερη ἐντύπωση, ἔβαλε μὲς στὸ στόμα του τὴν ἀναμμένη ἄκρη τοῦ τσιγάρου καὶ ἄρχισε νὰ βγάζῃ καπνοὺς ἀπὸ τὰ ρουθούνια του. Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ νομίσουν οἱ Πυγμαῖοι πὼς ὁ λευκὸς ἄνθρωπος θὰ ἦταν κανένα πλάσμα ὑπερφυσικὸ καὶ νὰ πέσουν μπροστά του καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ὁ Γκράττι κατώρθωσε νὰ ἔρθῃ σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Πυγμαίους, νὰ καθήσῃ πολλὲς ἡμέρες στὸ χωριό τους καὶ νὰ κάνῃ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις γιὰ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμά τους. Ἔκανε ἀκόμη καὶ πολλὲς ἐπιστημονικὲς ἀνθρωπολογικὲς παρατηρήσεις ἐπάνω στοὺς περίεργους αὐτοὺς ἀγρίους ποὺ τὸ ἀνάστημά τους δὲν ξεπερνάει ποτὲ τὸ 1 μ. 20 καὶ ποὺ μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες παράξενες συνήθειές τους συνεθίζουν νὰ δένουν τὰ πόδια τῶν παιδιῶν τους μόλις γεννηθοῦν μέσα σὲ καλαμένιες φασκιὲς ὅπως βλέπετε καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα γιὰ νὰ μὴν τοὺς στραβώσουν καὶ νὰ γίνουν ἴσια. Τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδάκια ἔχουν τὰ ποδαράκια τους σκλαβωμένα μέσα στὸν πρωτότυπο αὐτὸ «φάλαγγα», ὡς τὴν ἡλικία ποὺ θ' ἀρχίσουν νὰ περπατοῦν καὶ φαντάζεσθε, βέβαια, πόσο θὰ ὑποφέρουν.

Ἕνα βρέφος τῶν Πυγμαίων Μαμποῦτι μὲ τὸ ποδαράκια του σκλαβωμένα στὶς καλαμένιες φασκιές.

ΕΝΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟ

Γνωρίζετε πὼς τὸ ράδιο εἶναι τὸ πολυτιμότερο ἀπὸ ὅλα τὰ μέταλλα ποὺ ἔχουν ἀνακαλυφθεῖ ὡς τώρα στὴ γῆ καὶ γιὰ τὴ σπανιότητά του καὶ γιὰ τὶς θαυματουργὲς ἰδιότητες ποὺ ἔχει καὶ ἡ πιὸ ἐλαχίστη ποσότης του. Κάθε γραμμάριο ραδίου κοστίζει περὶ τὰ δεκαπέντε ἑκατομμύρια δραχμὲς καὶ ὅλο μαζὶ τὸ ράδιο ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸν κόσμο δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ 600 γραμμάρια!

Φαντάζεσθε λοιπὸν μὲ τί προφυλάξεις προσέχονται καὶ φυλάγονται τὰ ἀπειροελάχιστα ψήγματα τοῦ ραδίου ποὺ θὰ βρεθῆ νὰ ἔχῃ ἕνα νοσοκομεῖο ἢ ἕνα ἐργαστήριο στὴν κατοχή του. Ὡστόσο μπορεῖ νὰ τύχῃ καμμιὰ φορά, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις νὰ χαθῆ ἕνα κομματάκι ράδιο. Ἀλλὰ τί κομματάκι; ἕνα τέταρτον τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου! Ψάξε τώρα νὰ βρῆς αὐτὴν τὴν ἀσήμαντη σκόνη ποὺ ποιὸς ξέρει ποῦ ἔπεσε καὶ ποὺ σχεδὸν δὲν διακρίνεται μὲ γυμνὸ ὀφθαλμό.

Γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐθνικοῦ Χημείου τῆς Ἀγγλίας κατασκεύασε ἕνα μηχάνημα ποὺ ὅταν τύχῃ νὰ βρεθῆ κοντὰ σ' ἕνα κομμάτι ραδίου, ὁσοδήποτε μικροῦ, βγάζει ἕνα χαρακτηριστικὸ ἦχο.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἔχει μιὰ λάμπα γεμισμένη μὲ ἀέριο «νέον» καὶ ποὺ φωτίζεται μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Μόλις ἡ λάμπα αὐτὴ βρεθῆ μὲς στὸ πεδίον τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ραδίου τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα της παθαίνει διάφορες ἀλλοιώσεις ποὺ προκαλοῦν ἕνα ἐλαφρότατο ἦχο. Χάρις ὅμως σ' ἕνα μικρόφωνο, ποὺ κι' αὐτὸ βρίσκεται μέσα στὸ μηχάνημα, ὁ ἦχος αὐτὸς δυναμώνει πολὺ καὶ γίνεται ἀκουστός. Ὅσο περισσότερο πλησιάσει κανεὶς τὸ μηχάνημα στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ ράδιο, τόσο δυνατώτερος γίνεται ὁ ἦχος καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν μπορεῖ νὰ ἀνακαλυφθῆ σχετικὰ εὔκολα τὸ πολύτιμο μέταλλο, ποὺ τὸ χάσιμό του θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ

ζημιὰ πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ διάσημος Γάλλος ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτων Ἀνδρέας Σιτροὲν ποὺ πέθανε τὸν περασμένο χρόνο, συνείθιζε ὅταν ἤθελε νὰ πάρῃ στὸ ἐργοστάσιό του κανένα τεχνικὸ ὑπάλληλο ἢ κανένα συνεργάτη, νὰ τοὺς δίνῃ νὰ λύσουν διάφορα προβλήματα, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονταν ἄλυτα καὶ παράξενα, κατὰ βάθος ὅμως δὲν ἦσαν παρὰ πραγματικὰ νοήματα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτὰ εἶναι τὸ ἑξῆς:

—Ἂς ὑποθέσουμε, ἔλεγε, πὼς ἔχετε ἕνα σκύλο ποὺ τὸ τρέξιμό του μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ ἀπεριόριστο σημεῖο. Δένετε μιὰ κατσαρόλα στὴν οὐρὰ τοῦ σκύλου αὐτοῦ καὶ τὸν ἀφῆνετε νὰ τρέξῃ σὲ μιὰ πεδιάδα ἀπέραντη. Τὸ καϋμένο τὸ ζῶο σὰν ξετρελλαμένο ἀρχίζει νὰ τρέχῃ καὶ ὅσο περισσότερο τρέχει, τόσο περισσότερο θόρυβο κάνει ἡ κατσαρόλα καὶ τόσο ἐκεῖνο αὐξάνει τὴν ταχύτητά του. Ὡς ποιὸ σημεῖο θὰ ἐξακολουθῆ νὰ αὐξάνῃ τὴν ταχύτητά του αὐτήν;

Τὶς περισσότερες φορὲς οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες ἔπαιρναν ἕνα φύλλο χαρτὶ κι' ἕνα μολύβι καὶ ἄρχιζαν νὰ κάνουν διάφορους ἀλγεβρικοὺς ὑπολογισμοὺς χωρὶς νὰ φτάνουν ὅμως σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Κι' ὅμως ἡ λύσις ἦταν ἁπλουστάτη:

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ προβλήματος ἡ μεγαλυτέρα ταχύτης ποὺ θὰ πρέπει νὰ φτάσῃ τὸ σκυλὶ θὰ εἶναι 340 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο, δηλαδὴ ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου. Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τὸ σκυλὶ θὰ πάψῃ πιὰ ν' ἀκούῃ τὸν κρότο τῆς κατσαρόλας καὶ ἐπομένως δὲν θὰ αἰσθάνεται πιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπιταχύνῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν τρεχάλα του.

Ἀπροσδόκητο, ἔ;

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ ὡστόσο δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὲ κακομαθαίνετε ἔτσι. Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ἕνα κορίτσι. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχω τὸ μυαλό μου στὰ μαθήματά μου καὶ στὶς σπουδές μου ὅταν ἐσεῖς μὲ ξελογιάζετε μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ κοσμικὰ στολίδια;

Ἀρχίζω νὰ ἔχω τώρα βάσιμες ὑπόνοιες ποιὸς ἦταν ὁ Ἐπίτροπος ἐκεῖνος τοῦ Ἀσύλου Τζὼν Γκρίερ ποὺ μᾶς πρόσφερε τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο κάθε χρόνο καὶ τὸ κυριακάτικο παγωτό. Ἦταν ἀνώνυμος μοῦ τὸν φανερώνουν ὅμως τὰ ἔργα του. Σᾶς ἀξίζει νὰ εἴσαστε εὐτυχισμένος γιὰ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ κάνετε.

Ἀντίο καὶ καλὰ Χριστούγεννα.

Πάντα δική σας

Γιούντη

Υ. Γ. Σᾶς στέλνω καὶ ἐγὼ ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο. Τί λέτε θὰ σᾶς ἄρεσε ἂν τὴν γνωρίζατε;

11 Ἰανουαρίου

Εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τὴν πόλι, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα Μακρόπόδη, ἀλλὰ ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι ἕνα μέρος ποὺ σοῦ ἀπορροφᾶ ὅλες τὶς ὧρες.

Ἡ διαμονή μου ἐκεῖ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρουσα—καὶ πολὺ διαφωτιστική—ἀλλὰ δὲν ξέρετε πόσο χαίρομαι ποὺ δὲν ἀνήκω σὲ μιὰ τέτοια οἰκογένεια σὰν τῆς Τζούλιας. Στὰ ἀλήθεια θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα γιὰ φόντο τὸ Ἄσυλον Τζὼν Γκρίερ. Τώρα καταλαβαίνω τί ἐννοοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅταν λένε πὼς τοὺς πνίγει ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν πραγμάτων. Λοιπὸν ἡ ὑλικὴ ἀτμόσφαιρά τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἦταν καταθλιπτική. Δὲν μπόρεσα νὰναπνεύσω ἐλεύθερα παρὰ μονάχα σὰν βρέθηκα στὸ τραῖνο ποὺ μ' ἔφερνε πίσω ἐδῶ. Ὅλη ἡ ἐπίπλωση ἦταν βαρειὰ ταπετσαρισμένη, σκαλιστὴ σὲ ὅλες τὶς ὄψεις καὶ πολυτελεστάτη. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ συναντοῦσα ἦταν πολὺ-πολὺ ὡραῖα ντυμένοι καὶ μιλοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνὴ κι' ἔδειχναν πόσο καλὴ ἀνατροφὴ εἶχαν. ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπηγα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγα δὲν ἄκουσα οὔτε ἕναν ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ν' ἀνοίξῃ μιὰν ἀληθινὴ συζήτηση. Ἀμφιβάλλω κιόλας ἂν ἔχει περάσει ποτὲ καμμιὰ σκέψη ἀπὸ τὸ κατώφλι τοῦ μυαλοῦ τους.

Ἡ κυρία Πέντλετον δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο στὸ νοῦ της παρὰ μόνο διαμαντικὰ καὶ μοδίστρες καὶ κοσμικὲς ὑποχρεώσεις. Πόσο διαφορετικὴ μητέρα εἶναι ἀπὸ τὴν κυρία Μὰκ-Μπράϊδ! Ἂν ποτὲ μου παντρευτῶ καὶ ἀποκτήσω οἰκογένεια θὰ προσπαθήσω ὅσο μπορῶ νὰ τὴν κάνω νὰ μοιάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο στοὺς Μὰκ-Μπράϊδ. Γιὰ ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐξελιχθοῦν τὰ παιδιά μου σὲ Πέντλετον. Ἴσως νὰ μὴν εἶναι εὐγενικὸ νὰ ἐπικρίνῃ κανεὶς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἔχουν καλέσει στὸ σπίτι τους. Ἂν στ' ἀλήθεια δὲν εἶναι, τότε σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω εἶναι ἀπολύτως ἐμπιστευτικὰ καὶ δὲν θὰ τὰ ξέρουμε παρὰ ἐσεῖς καὶ ἐγώ.

Τὸν Μάστερ Τζέρδη δὲν τὸν εἶδα παρὰ μιὰ φορὰ μονάχα ὅταν ἦρθε καλεσμένος γιὰ τσάϊ καὶ τότε ἀκόμη δὲν βρῆκα εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσω παρὰ μπροστὰ σὲ ἄλλους. Αὐτὸ ἦταν μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση γιὰ μένα ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὶς ὡραῖες ἡμέρες ποὺ εἴχαμε περάσει μαζὶ τὸ περσινὸ καλοκαίρι. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ σὲ πολὺ μεγάλη ἐκτίμηση τοὺς συγγενεῖς του καὶ εἶμαι βεβαία πὼς οἱ συγγενεῖς του δὲν τὸν ἔχουν σὲ καμμιὰ ἐκτίμηση. Ἡ μητέρα τῆς Τζούλιας λέει πὼς εἶναι ἀνισόρροπος. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἔχει μαζέψει ὅλες αὐτὲς τὶς μουρλοϊδέες του ἐνῶ ἡ οἰκογένεια εἶχε πάντοτε τόσο ἀξιοπρεπεῖς ἀρχές. Σπαταλάει τὰ λεπτά του ἀσκοπα σὲ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, σὲ

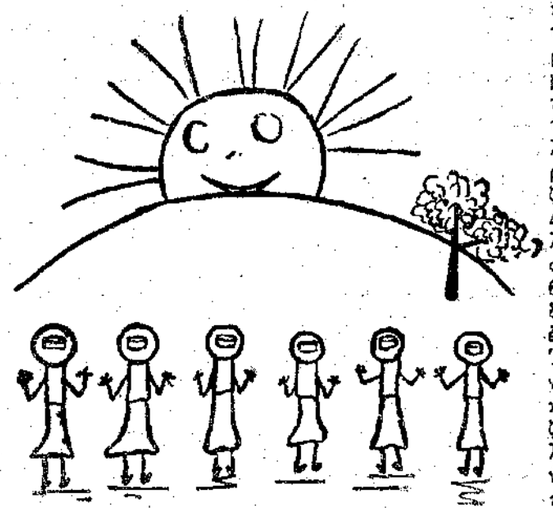

«Ἀνεβήκαμε στὸ λόφο γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου...»,

κάτι παρόμοιες ἄλλες ἀνοησίες, ἀντὶ νὰ τὰ ξοδεύῃ γιὰ λογικὰ πράγματα, γιὰ κόττερα, γιὰ αὐτοκίνητα καὶ γιὰ ἄλογα. Καί, ἐπὶ πλέον, ἀγοράζει καὶ ζαχαρωτά! Μᾶς ἔστειλε τῆς Τζούλιας καὶ μένα ἀπὸ ἕνα κουτὶ καθεμιᾶς μας γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

Εἶδα ὁλόκληρα συντάγματα ἀπὸ θέατρα καὶ ξενοδοχεῖα καὶ θαυμάσια σπίτια. Τὸ μυαλό μου εἶναι σωστὸς κυκεὼν ἀπὸ ἐπίχρυσα ἔπιπλα καὶ μωσαϊκὰ καὶ βελοῦδα καὶ φοινικοειδῆ. Βρίσκομαι ἀκόμη μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοὴ ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ ἀλλά, καὶ χαίρομαι πολὺ ποὺ ξαναγύρισα πίσω στὸ σχολεῖο μου καὶ τὰ βιβλία μου—γιατὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι μιὰ φοιτήτρια. Αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἡσυχίας ποὺ βρίσκω ἐδῶ ἥπερα εἶναι πολὺ πιὸ ἑλκυστικὴ γιὰ μένα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ ζωὴ τοῦ Κολλεγίου εἶναι μιὰ ζωὴ ποὺ σὲ ἐκκνοποιεῖ ἀπὸ κάθε ἄποψη: τὰ βιβλία καὶ ἡ μελέτη καὶ τὰ μαθήματα σοῦ κρατοῦν πάντα ξύπνιο τὸ μυαλὸ καὶ ὅταν κουραστῇς διανοητικὰ ἔχεις τὸ γυμναστήριο καὶ τὰ ἀθλητικὰ γήπεδα καὶ ἔχεις ἀκόμη κι' ἕνα πλῆθος φίλες ποὺ ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδέες μαζί σου. Περνοῦμε ὁλόκληρες βραδυὲς μὲ κουβέντες καὶ κουβέντες καὶ τίποτε ἄλλο παρὰ κουβέντες καὶ ὕστερα πέφτουμε στὰ κρεββάτια μας νὰ κοιμηθοῦμε νσιώθοντας μιὰ μεγάλη ψυχικὴ ἱκανοποίησή, ὡσὰν νὰ εἴχαμε λύσει ὁριστικὰ τὰ πιὸ φλέγοντα παγκόσμια προβλήματα. Καὶ γιὰ νὰ γεμίσουμε τὰ ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα κάνουμε τοῦ κόσμου τὶς ἀνοησίες — ἀστειευόμαστε καὶ γελοῦμε μὲ τὸ κάθε τι ποὺ μᾶς παρουσιάζεται —μικροπραγματάκια δηλαδή, ἀλλὰ τόσο διασκεδαστικὰ καὶ ξεκουραστικά.

Τὴ ζωὴ δὲν τὴ γεμίζουν οἱ πολὺ μεγάλες διασκεδάσεις καὶ εὐχαριστήσεις. Περισσότερο τόπο πιάνουν πολλὲς-πολλὲς μικρὲς εὐχαριστήσεις βαλμένες ὅλες μαζί—ἀνακάλυψα τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας, Μπάρμπα Μακροπόδη μου. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ νὰ ζῇ κανεὶς στὸ π α ρ ό ν. Οὔτε νὰ κάθεται κανένας νὰ ἀναθυμιέται μὲ θλίψη τὰ περασμένα, οὔτε νὰ τὰ περιμένῃ ὅλα ἀπὸ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ νὰ κοιτάζῃ νὰ βγάζῃ ὅσα μπορεῖ περισσότερα ἀπὸ τὴν παροῦσα στιγμή. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θ' ἀπολαμβάνω κάθε δευτερόλεπτο τῆς ὥρας καὶ ὅταν τὸ ἀπολαμβάνω θὰ τὸ γ ν ω ρ ί ζ ω ὅτι τὸ ἀπολαμβάνω. Ὁ περισσότερος κόσμος δὲν ζῇ. Ἁπλούστατα κάνει ἀγῶνες δρόμου. Προσπαθοῦν νὰ φθάσουν σὲ κάποιο τέρμα ποὺ φαίνεται πέρα μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα καὶ μέσα στὴν ἀγωνία τῆς τρεχάλας λαχανιάζουν καὶ ἱδρώνουν τόσο, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ ρίξουν οὔτε μιὰ ματιὰ στὰ πανέμορφα καὶ ἤρεμα τοπία ποὺ διασχίζουν τρέχοντας. Καὶ ὅστερα, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀντιλαμβάνονται εἶναι πῶς ἔχουν πιὰ γεράσει καὶ κουραστεῖ καὶ πῶς δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ σημασία ἂν ἐπέτυχαν ἢ ὄχι νὰ φθάσουν στὸ τέρμα. Ἐγὼ λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ κάθομαι πότε-πότε στὴ μέση τοῦ ὁρόμου καὶ νὰ κάνω κάθε τόσο ἕνα μικρὸ ἀπόθεμα εὐτυχίας ἔστω κι' ἂν δὲν πρόκειται νὰ γίνω ποτέ μου Μεγάλη Συγγραφεύς. Εἴδατε σὲ τί σπουδαία φιλόσοφο κοντεύω σιγά-σιγὰ νὰ ἐξελιχθῶ;

Πάντα δική σας

Γιούντη

Υ. Γ. Ἀπόψε βρέχει σκυλιὰ καὶ γατιά. Δυὸ κουτάβια κι' ἕνα γατάκι ἀράξανε στὸ πεζούλι τοῦ παραθύρου μου.

11 Φεβρουαρίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμα-Μακροπόδη

Μὴ σᾶς κακοφανῇ ποὺ εἶμαι τόσο σύντομη σήμερα. Δὲν εἶναι γράμμα αὐτὸ ποὺ σᾶς στέλνω, εἶναι μονάχα δυὸ γραμμὲς γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ σᾶς γράψω ὅλα μου τὰ νέα μόλις περάσω τοὺς διαγωνισμούς. Καὶ δὲν πρέπει μονάχα νὰ τοὺς περάσω ἀλλὰ νὰ τοὺς περάσω ΚΑΛΑ. Πρέπει βλέπετε νὰ φανῶ ἀνταξία τῆς ὑποτροφίας μου.

Δική σας, μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μελέτη

Γ. Α.

5 Μαρτίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα Μακροπόδη

Ὁ Σεβ. Κάϋλερ μᾶς ἔκανε κήρυγμα ἀπόψε στὴν ἐκκλησία καὶ μᾶς εἶπε γιὰ τὴ νέα γενεά, πῶς εἶναι πολὺ ἐπιπόλαια καὶ ἄκριτη. Ἔχουμε χάσει, εἶπε, τὰ παλιὰ ἰδανικὰ ποὺ ἦταν ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ σοβαρὴ ἀφοσίωση στὴ μελέτη, καὶ αὐτὸ φαίνεται ὁλοφάνερα ἀπὸ τὴν ἀσεβῆ μας στάση μπροστὰ σὲ κάθε ἀναγνωρισμένη ἀρχή. Καὶ δὲν δείχνουμε πιὰ οὔτε καὶ τὸν ἐλάχιστο σεβασμὸ ἀπέναντι στοὺς μεγαλυτέρους μας.

Γύρισα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία βυθισμένη σὲ σοβαρὲς σκέψεις.

Ἔχω πολὺ μεγάλη οἰκειότητα μαζί σας, Μπάρμπα-Μακροπόδη μου; Θἄπρεπε ἴσως νὰ σᾶς φέρομαι μὲ περισσότερη ἀξιοπρέπεια καὶ σεβασμό; Ναί, εἶμαι βέβαιη πῶς ἔτσι θἄπρεπε. Καὶ θὰ τὸ ἐπιχειρήσω εὐθὺς ἀμέσως γράφοντας τὸ γράμμα μου ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

. . . . . .

Σεβαστέ μου κύριε Σμίθ

Θὰ σᾶς κάνῃ εὐχαρίστηση νὰ πληροφορηθῆτε ὅτι πέρασα μὲ ἐπιτυχία τοὺς διαγωνισμούς μου τοῦ πρώτου ἑξαμήνου καὶ τώρα ἄρχισα νὰ μελετῶ γιὰ τὸ δεύτερο. Ἐγκατέλειψα τὴν χημεία—ἔχοντας συμπληρώσει τὴν σειρὰ τῶν παραδόσεων ἐπὶ τῶν ποιοτικῶν ἀναλύσεων—καὶ ἀρχίζω τώρα τὴν μελέτη τῆς βιολογίας. Ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ τὸ μάθημα κάποια ἐλαφριὰ δειλία γιατὶ πληροφορήθηκα πῶς θὰ κάνουμε ἀνατομία ἐπάνω σὲ βατράχους καὶ σὲ ἀκρίδες.

Τὴν περασμένη βδομάδα ἀκούσαμε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ ὥραία διάλεξη σχετικὰ μὲ τὶς Ρωμαϊκὲς ἀρχαιότητες τῆς Νοτίου Γαλλίας. Δὲν εἶχα ξανακούσει ποτέ μου πιὸ καθαρὴ καὶ διαφωτιστικὴ ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Στὸ μάθημα τῆς Ἀγγλικῆς Φιλολογίας διαβάζουμε τὸ «Τίντερν Ἄμπεϋ» τοῦ Γουώρντσγουώρθ. Τί ἐξαίσιο ἔργο ποὺ εἶναι καὶ μὲ τί τεχνικὸ τρόπο γραμμένο! Ἡ ρωμαντικὴ κίνηση ποὺ δημιουργήθηκε στὶς ἀρχὲς ἀπὸ τὸν περασμένο αἰῶνα καὶ ποὺ ἔχει γιὰ ἐκπροσώπους της τέτοιους ποιητὲς σὰν τὸ Βύρωνα, τὸν Σέλλεϋ, τὸν Κήτς καὶ τὸν Γουώρντσγουώρθ μὲ ἐνθουσιάζει πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἡ περίοδος τοῦ κλασσικισμοῦ ποὺ προηγήθηκε. Καὶ ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ ποίηση, σᾶς ἔτυχε ποτέ σας νὰ διαβάσετε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ἀριστούργημα τοῦ Τέννυσον ποὺ λένε «Δόξαλεϋ Χώλλ»;

Τώρα τελευταῖα πηγαίνω πολὺ τακτικὰ στὸ γυμναστήριο. Στὸ γυμναστήριο κατασκευάσθηκε μιὰ θαυμασία κολυμβητικὴ δεξαμενὴ ἀπὸ τσιμέντο καὶ μάρμαρο, δῶρο μιᾶς παλιᾶς ἀποφοίτου τοῦ Κολλεγίου. Ἡ συγκάτοικός μου δεσποινὶς Μὰκ-Μπράϊδ μοῦ ἔδωσε τὸ κοστούμι της τοῦ μπάνιου (ἐμπῆκε τόσο πολὺ ὥστε δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὸ φορέσῃ) καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ ἀρχίσω μαθήματα κολυμπιοῦ.

Χθὲς στὸ δεῖπνον μᾶς ἐσερβίρισαν ἕνα γευστικώτατο τριανταφυλλὶ παγωτό. Δὲν χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὸν χρωματισμὸ τῶν τροφῶν μας παρὰ μόνον φυτικὰ χρώματα. Τὸ Κολλέγιο καὶ γιὰ αἰσθητικοὺς καὶ γιὰ ὑγιεινοὺς λόγους δὲν ἐγκρίνει καθόλου τὴν χρησιμοποίηση βαφῶν ἀνιλίνης.

Ὁ καιρὸς αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἦταν ἰδανικός. Ὑπέροχες λιακάδες καὶ συν-

νεφιὲς ποὺ τὶς διέκοπταν μερικὲς διασκεδαστικώτατες χιονοθύελλες. Ἐγὼ καὶ οἱ συμμαθήτριές μου ἀπολαμβάναμε ἀληθινὰ τοὺς περιπάτους ποὺ ἐκάναμε πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τῶν μαθημάτων καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῶν μαθημάτων — ἰδιαιτέρως μάλιστα τοὺς δευτέρους.

Εὐελπιστοῦσα, σεβαστέ μου κύριε Σμίθ, ὅτι ἡ παροῦσα μου θὰ σᾶς εὕρῃ, ὡς συνήθως ἐν ἀρίστῃ ὑγείᾳ,

Διατελῶ

ὅλως ὑμετέρα

Γερουσὰ Ἄμποτ

24 Ἀπριλίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα Μακροπόδη

Μᾶς ξανάρθε πάλι ἡ ἄνοιξη! Θἄξιζε νὰ βλέπατε τὴν ἔξοχή μας ποὺ εἶναι στὶς ὀμορφιές της. Νομίζω πῶς στ' ἀλήθεια θὰ μποροῦσατε καὶ μόνος σας ναρθῆτε καὶ νὰ ρίξετε μιὰ ματιά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Δ. καὶ Γ. Τ.

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

[Ἀνοιχτὸ γράμμα]

Ἀθῆναι 4 τοῦ Μάη 1936

Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

Διάβασα μὲ ἐνδιαφέρον στὰ δυὸ τελευταῖα φύλλα, τὶς ἐπισκέψεις τοῦ Ἀνανία στὴ «Βαλκανικὴ Ἔκθεση Προστασίας τοῦ Παιδιοῦ» καὶ τὸν θαύμασα ἀκόμη μιὰ φορὰ γιὰ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὶς κρίσεις του. Ἀλλὰ (νὰ μὲ συγχωρῇ), πρέπει νὰ τοῦ ὑποδείξω, ὅτι δὲν εἶδε ὅλα τὰ Περίπτερα, ἢ τουλάχιστον ἂν τὰ εἶδε, ξέχασε νὰ περιγράψῃ πολλά. Ἔτσι ἄφησε καὶ τὸ Περίπτερο τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας μαζὶ μὲ τὴ Γυμναστικὴ Ἀκαδημία, ποὺ στόλιζαν ἀρκετὰ τὴν Ἔκθεση μὲ τὶς στιγμιότυπες, ἀληθινὲς εἰκόνες του.

Καὶ τί δὲν κάνουν τὰ δυὸ αὐτὰ ἱδρύματα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Παιδαγωγική, ποὺ ἂν εἶχε εἰδοποιηθῆ ἐγκαίρως γιὰ τὴν Ἔκθεση, θὰ ἔστελνε πολλὰ πράγματα μορφωτικὰ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὸν πηλὸ καὶ τὸ χαρτόνι ὡς τὰ ἀθλητικὰ καὶ τὰ παιχνίδια!.. Καὶ τί δὲν ἀπολαμβάνουν τὰ παιδιὰ τοῦ Προτύπου καὶ ἐμεῖς ἀκόμη οἱ σπουδασταὶ ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη στὸ ὕπαιθρο ζωὴ ὡς τὴν κλειστὴ αἴθουσα γιὰ τὸ μάθημα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο, πελώριο κτίριο μὲ τοὺς κήπους, στὴν πρόσοψη, στὸ γύρο, στὸ βάθος, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μεγάλες αἴθουσες, ἔχομε καὶ τὰ δυὸ γυμναστήρια, τὸ παιδικὸ καὶ τὸ ἐφηβικὸ ποὺ ἔχουν κάθε εἴδους ὄργανο καὶ παιχνίδι, γιὰ παιδιὰ καὶ γιὰ μεγάλους, ὅπως τὸ ἀναδιοργάνωσε τώρα ὁ καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς μας καὶ Διευθυντὴς τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τοῦ ἱδρύματος κ. Γ. Σκεβόπουλος, ἕνα παλιὸ Διαπλασόπουλο ποὺ σπούδασε στὴ Σουηδία, Γερμανία καὶ ἄλλες χῶρες καὶ ποὺ παρακολουθεῖ καὶ εἰσάγει κάθε καινούργιο σύστημα σωματικῆς ζωῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ ἔτσι τὴν ἐξέλιξη μιᾶς ὄμορφης ψυχῆς!.. Ἀκόμη δὲν εἶδε οὔτε τὰ νέα ὀρθοπεδικὰ θραύσματα γιὰ κάθε φύλο, καὶ ἡλικία ποὺ θεραπεύουν ἀνώδυνα κάθε βλάβη τοῦ σώματος (ραχιτισμό, κύφωση, σκολίωση). Τὰ θραύσματα αὐτὰ εἶναι μελέτη τοῦ κ. Χρυσάφη καὶ μόνο τὸ δικό μας ἵδρυμα κατώρθωσε νὰ πάρῃ 100 γιατὶ στοιχίζουν 1000 δραχμὲς τὸ ἕνα. Ποῦ νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη γιὰ τὸ ἰατρεῖο, τὸ φαρμακεῖο, τὸ ὀδοντοϊατρεῖο, τὸν παιδικὸ κινηματογράφο, τὴ λίμνη, ποὺ κάνουν μπάνιο τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ μόνο μιὰ ἐπίσκεψη στὸ Μαράσλειο θὰ σᾶς ἔκανε νὰ τὰ γνωρίσετε καὶ νὰ τὰ θαυμάσετε.

Αὐτὰ θὰ ἤθελα νὰ πῆς, ἀγαπητή μου Διάπλασι, στὸν κ. Ἀνανία μὲ τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὴν ὑπόσχεσή νὰ σοῦ στείλω μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ «εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ».

Μὲ πολλὴν ἀγάπη

ΜΥΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

ΞΟΚΚΛΗΣΙ

Κατάσπρο τὸ κλησάκι τοῦ βουνοῦ
Καὶ τὸ πλακόστρωτο ἕνα σμάρι περι-
[στέρια·
Χωρὶς νὰ σοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ δέ-
[νεις τὰ χέρια.
Ἀντὶς λιβάνι – ὁλάσπρες προσευχές,
Καθάριες, μόσκο ἀχνίζουν στὸν ἀέρα.
Κατάσπρες προσευχὲς σὰν τὶς ψυχὲς
[ποὺ σὰν κεῖ-πέρα...

ΜΑΙΗΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

Ο ΕΧΩΝ ΔΥΟ... ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

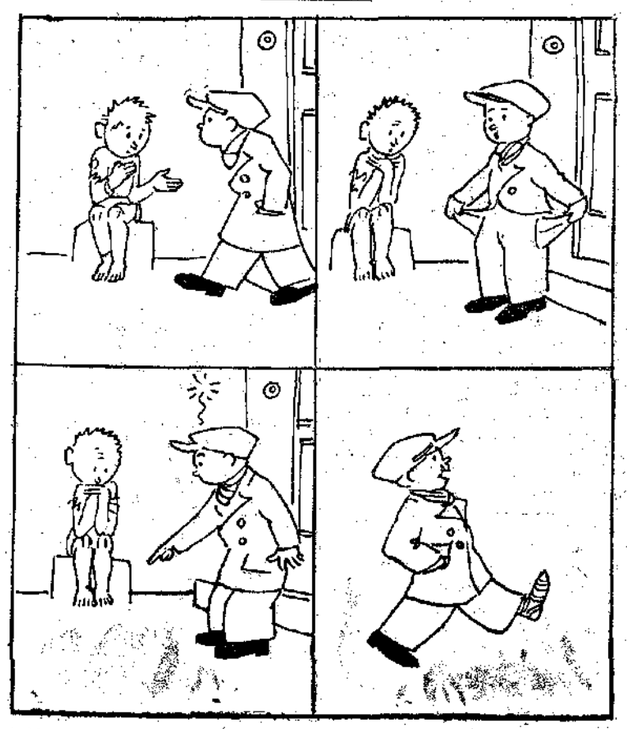

Ὁ Γιωργάκης συναντᾷ ἕνα ζητιανάκι. Οἱ τσέπες του εἶναι ἄδειες, δὲν ἔχει τίποτα νὰ τοῦ δώσῃ. Θυμᾶται πῶς ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δότω τὸν ἕνα τῷ μὴ ἔχοντι». Μὰ κι' ὁ Γιωργάκης ἔχει ἕνα χιτῶνα καὶ τὸ ζητιανάκι ἐπίσης. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ξυπόλητο κι' ὁ Γιωργάκης ἔχει δυὸ παπούτσια. Τοῦ δίνει λοιπὸν τὸ ἕνα καὶ φεύγει... μονοσάνδαλος.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κάθε βραδάκι σὰν γέρνει ἡ μέρα καὶ παίρνουν ὅλα ἕνα μουντὸ ἁπαλὸ χρῶμα, μ' ἀρέσει νὰ παίρνω τὸ δρομάκι ἐκεῖνο ποὺ φέρνει σ' ἕνα ξωκλησάκι, στὴν Παναγία τὴ Μεγαλομάτα.

Κάθε τέτοια ὥρα πρὸς τὰ κεῖ ὅλα ἡσυχάζουν. Μιὰ μεγάλη, ἀπέραντη γαλήνη ἁπλώνεται τριγύρω. Οἱ ἀκακίες οἱ ἀνθισμένες τὴν ἄνοιξη μυρώνουν τὸν ἀέρα. Ἡ θάλασσα ξαπλωμένη πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου παίζει μὲ τὶς βαρκοῦλες.

Ἀνάλογα μὲ τὴ ψυχική μου διάθεση κάθε φορὰ θαρρῶ πὼς πότε τὸ κῦμα της ἐσπάει γλυκὰ στὴν ἀμμουδιὰ κυνηγημένο ἀπ' τὴν αὔρα καὶ πότε θαρρῶ πὼς τὸ ξέσπασμά του εἶναι βουβὸ—γι' αὐτὸ καὶ πιὸ θλιβερὸ—κλάμμα.

Σὰν φθάσω κεῖ-πέρα ποὺ κρέπει, μπαίνω οιγὰ στὴν ἐκκλησιά. Βρίσκω πάντα τὸν ἐσκερινὸ ἀρχινισμένο. Χασομερῶ πολὺ στὸ δρόμο μὲ τὶς σκέψεις μου... Κάθομαι σ' ἕνα σταυσίδι—εἶναι πάντα πολλὰ ἄδεια—καὶ ἀφήνω τὴν ψυχή μου νὰ πετάξῃ, νὰ ἐλευθερωθῇ, καὶ τὸ μάτι μου νὰ δῇ καὶ κεῖ ποὺ δὲ βλέπει καθένας.

Τὰ λόγια τ' ἀγαπημένου μου παπᾶ σταλαγματιὲς - σταλαγματιὲς μέσ' τὴν ψυχή μου πέφτουν καὶ τὴν δροσίζουν. Τοῦτο ἀκούσει πολλὲς φορὲς μὰ πάντα μ' εὐχαριστοῦν ἀπέραντα καὶ μοῦ φαίνονται πάντα καινούργια γιατὶ ἔτσι συμβαίνει σ' ὅποιον ἡ πίστη εἶναι βαθεια, στέρεα ριζωμένη.

Τὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ τ' ἀνοιξιάτικο ποῦναι τὸ καλύτερο πέρτει ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παραθύρι καὶ φωτίζει ἔτσι ὄμορφα τἀργυρόμαλλο κεφάλι τοῦ παπᾶ ποὺ δὲν χορταίνω νὰ τὸ βλέπω. Πολλὲς φορὲς θαρρῶ πὼς τὸ περιτριγυρίζει φωτοστέφανο, μὰ ἴσως καὶ νἆναι κι' ἡ φαντασία μου, καθόλου παράξενο γιατὶ μέσ' στὴ σιγαλιὰ τὰ πράγματα εἶναι τόσο ἀλλοιώτικα! Στὸ γυρισμό ἡ ψυχή μου εἶναι ἥσυχη ὅπως καὶ ἡ θάλασσα. Τὶς περισσότερες φορὲς γυρνῶ μὲ τὸν παπᾶ· εἶναι τόσο καλὸς ἄνθρωπος, χριστιανός, ποὺ δὲν μοῦ κάνει καρδιὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ μόνος.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων [B]

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

('Αληθινὴ ἱστορία)

— Λοιπόν, ἀγαπητή μου, μιὰ καὶ δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ κάμουμε, θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ περιπέτεια ποὺ μοῦ συνέβη τὴν περασμένη χρονιά, εἶπε ἡ χελιδόνα στὴ φίλη της.

Εἴμαστε ἀκόμη ἐκεῖ στὴν Γερμανία καὶ ἑτοιμάζαμε τὸ ταξίδι μας ὅταν ἔξαφνα ἔπιασε ξαφνικὸς χειμώνας. Μιὰ ἡμέρα πρίν, μερικὰ χελιδόνια εἴχαν φύγει. Μιὰ μέρα πρίν, ἂν φεύγαμε, θὰ εἴχαμε σωθεῖ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους ὁ καιρὸς ἄλλαξε ἀπότομα, τὸ χιόνι σκέπασε ὅλη τὴ γῆ καὶ τὸ κρύο μᾶς κατέβαλε πολύ.

Καθόμαστε στὶς γωνιές, ζαρωμένα κι' ἀκούνται κι' ἐνόμιζα ὅτι ἔρθασε ἡ τελευταία μου στιγμή, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ κῆρε στὰ χέρια του καὶ μ' ὡδήγησε σ' ἕνα σπίτι. Ἐκεῖ, μ' ἐπλησίασε ἕνα κοριτσάκι, μὲ κῆρε μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου καὶ μ' ἔβαλε μέσα σὲ ἕνα κουτὶ στρωμένο μὲ βαμβάκι. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δεχόμουν χωρὶς ἀντίσταση τὶς φροντίδες τῆς προστάτισσάς μου, ἀλλ' ὅμως ἐφοβόμουν πολύ. Ποῖοι ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ μὲ εἶχαν περισυλλέξει; Γιατὶ μ' ἐπερποιοῦντο τόσο καλά; Μήπως ἤθελαν νὰ μὲ κλείσουν σὲ κανένα κλουβί, ὅπως κάνουν γιὰ ἄλλα πουλιά; Αὐτὴ ἡ σκέψη μὲ κρατοῦσε ἐπιφυλακτική καὶ ἐδοχόμουν τὶς φροντίδες καὶ τὰ χάδια τοῦ κοριτσιοῦ χωρὶς χαρὰ καὶ χωρὶς εὐχαρίστηση.

Λίγο-λίγο ὅμως ἄρχισα νἀναγνωρίζω τὴν καλή του καρδιὰ καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸ ποὺ μοῦ εἶχε στείλει αὐτὸν τὸν σωτῆρα.

Ἔφαγα λοιπὸν μὲ ὄρεξη τὰ ψίχουλα ποὺ μοῦ ἔφερε, καί, τέλος κουρασμένη ἀποκοιμήθηκα κάτω ἀπὸ τὸ γλυκὸ βλέμμα τῆς μικρῆς.

Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες πέρασαν ἔτσι. Ἕνα πρωΐ, καθὼς ξύπνησα εἶδα τὸ κοριτσάκι ποὺ σκυμμένο ἀπὸ πάνω μου μὲ κοίταζε μελαγχολικά. Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τὴν αἰτία τῆς στενοχώριάς της παρὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο. Εἶδα νὰ ἔρχεται κοντά μου ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ λίγες μέρες πρὶν με εἶχε ὡδηγήσει στὸ φιλόξενο αὐτὸ σπίτι. Μὲ σήκωσε ἀπὸ τὸ κουτί, ἄρησε λίγο τὴν κόρη του νὰ μὲ χαϊδέψῃ κι' ὕστερα ξεκίνησε μαζί μου. Τότε κατάλαβα πὼς ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶχε φθάσει κι' ὅτι ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξανάβλεπα τὸ κοριτσάκι ποὺ τόσο εἶχα ἀγαπήσει. Αὐτὴ ἡ σκέψη μὲ λύπησε πολύ, ἀλλὰ γρήγορα παρηγορήθηκα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξανάβρισκα τὴν ἐλευθερία μου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ φθάσαμε σ' ἕνα μέρος ὅπου εἶδα κάτι παράξενο. Ἕνα πρᾶγμα παρόμοιο μὲ πελώριο πουλί, μ' ἕνα πουλὶ ὑπερφυσικὸ ποὺ δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Κόσμος πολὺς ἦναν μαζεμένος ἐκεῖ καὶ καθένας κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα χελιδόνι ποὺ κοίταζε μὲ τὴν ἴδια περιέργεια καὶ ἔκπληξη τὸ πελώριο πουλί. Ἤμουν σαστισμένη, μὴ μπορώντας νὰ καταλάβω τίποτα. Γιατὶ εἶχαν πάρει τἀδέλφια μου; Γιατὶ τὶς εἶχαν φέρει τὴν ἴδια ἡμέρα εἰς τὸ ἴδιο μέρος μὲ ἐμένα; Κι' ἔπειτα σὲ τί μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ αὐτὸ τὸ μεγάλο πουλί, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πετάξῃ παρὰ στεκόταν ἀκίνητο μὲ τὰ φτερὰ τεντωμένα; Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις ἔμεναν χωρὶς ἀπάντηση μέσα στὸ μυαλό μου ὅταν, δὲν θυμοῦμαι πῶς, βρέθηκα κλεισμένη μέσα σ' ἕνα κλουβὶ μαζὶ μὲ τἀδέρφια μου. Ἔκαμα τότε καὶ σ' ἐκεῖνα τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις ποὺ λίγο πρωτύτερα εἴχαμε κάμει στὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ οὔτε αὐτὰ δὲν ἤξεραν τίποτα περισσότερα ἀπὸ ἐμένα.

Πῆγα λοιπὸν ἔως τὴν ἄκρη τῆς κατοικίας μου καὶ παρετήρησα τὰ γύρω μου μὲ προσοχή. Εἶδα δὲ ὅτι εὑρισκόμουν μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ πελώριου πουλιοῦ καὶ ὅτι τὸ παράξενο αὐτὸ ὄν πετοῦσε. Αὐτὸ μὲ ἐξέπληξε πολὺ καὶ ἔμεινα προσηλωμένη στὴν θέση μου μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κάμω. Λίγη ὥρα ἀργότερα ἡ κατοικία μας ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἐσταμάτησε. Εὑρισκόμεθα στὴ Βενετία. Ἡ πόρτα τοῦ κλουβιοῦ μας ἄνοιξε, καὶ κανεὶς δὲν ἐμπόδιζε τὴν ἔξοδό μας. Τί εὐτυχία! Εἶχα ξαναβρεῖ τὴν ἐλευθερία μου. Εἶχα ξαναγίνει ἕνα ἐλεύθερο πουλί. Καὶ εἶχα μὲ τἀδέρφια κάνει ἄκοπα τὸ ταξίδι ποὺ μὲ τὰ χιόνια καὶ τὰ κρύα θὰ ἦταν καὶ ἀδύνατο νὰ κάνουμε μόνα μας. Τότε πιὰ εὐχαρίστησα ἀπ' ὅλη μου τὴν καδιὰ ὅλους ἐκεῖνους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ εἶχαν σώσει καὶ περιποιηθεῖ μὲ τόση ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

Λυγερὴ [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά:—Ποιὸς θὰ φάῃ τὸ μεγαλύτερο κομμάτι ἀπὸ τὴν πήττα;

Ὁ μπέμπης:—Ἐγώ!

Ἡ μαμμά:—Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ πιὸ μεγάλο πορτοκάλλι;

Ὁ μπέμπης:—Ἐγώ!

Ἡ μαμμά: Ποιὸς θὰ πάῃ τὰ πιάτα στὴν κουζίνα;

Ὁ μπέμπης:—Ἔ, ὅλο ἐγώ, θὰ λέω; Ἂς πεῖ καὶ κανένας ἄλλος!

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

***

Ὁ καθηγητής:—Πᾶν σῶμα βυθιζόμενον ἐντὸς τοῦ ὕδατος... τί κάνει, Τάκη;

Ὁ Τάκης:—Πάει στὸν πάτο!

Μικρὴ Αἰγυπτία

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρησή ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23 Μαΐου 1936

ΕΡΙΝΚ ἡ κρίση τοῦ Δ' Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ κι' ἐστάλησαν τἀποτελέσματα στὸ Μπάρι, ποὺ θὰ τἀκούσετε αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν ραδιόφωνο, θὰ δημοσιευθοῦν ἀπὸ ἐρχόμενο.

Πολυλογοῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδες, σὸ ἐνέκρινα. Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ μεγάλο σου γράμμα καὶ προπάντων οἱ κρίσεις σου γιὰ μερικὰ κομμάτια τῆς Σελίδος. Γενικά, βάζω Α εἰς τὰ ἄρτια κομμάτια, ἐκεῖνα δηλ. ποὺ καὶ τὸ θέμα τους καὶ τὸ γράψιμό τους εἶναι καλά. Β βάζω σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν μόνο καλὸ θέμα ἢ μόνο καλὸ γράψιμο. Καὶ Γ σὰ πρωτύτερα εἶχα κάμει στὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ οὔτε αὐτὰ δὲν ἤξεραν τίποτα περισσότερα ἀπὸ ἐμένα.

Δὲν πιστεύω, ***Λεπτὴ Καρδούλα***, πὼς τὰ κομμάτια τῆς Σελίδος εἶναι συνήθως θλιβερά, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει στενθερὴ εὐτυχία στὸν κόσμο. Ὑπάρχει μόνο οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν ξέρουν συνήθως ἢ δὲν τὴ βρίσκουν, καὶ δημιουργοῦν ἕνα σωρὸ δυστυχίες μὲ τὰ γιὰ τὴ ζητοῦν πολλά, ἀνέφικτα, καὶ νὰ μὴν εἶναι ὀλιγαρκεῖς κι' εὐχαριστημένοι. Ἐσύ, ἀξάφνα, λυπᾶσαι τώρα ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς μιὰ μεγάλη ποιήτρια καὶ «νὰ δοξασθῇς μιὰ μέρα πολὺ σὰν ἐκεῖνη ποὺ ἐχωμάζεις. Νομίζεις ὅμως πὼς αὐτὸ μόνο θἄταν εὐτυχία; Κἄθε ἄλλο! Ὑπάρχουν τόσοι ἔνδοξοι ποὺ δὲν εἶναι εὐτυχισμένοι καθόλου!.. Καὶ ξέρεις γιατί; Γιατὶ καὶ σ' αὐτοὺς ἡ δόξα δὲν φτάνει καὶ θέλουν ἄλλα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τἀποκτήσουν.

Χαίρω, ***Στέφανε τῆς Δόξης***, ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐφετινή μου δόλη. Ναί, κι' ἐγὼ ἔχω ἀκουστὰ πὼς στὴν πατρίδα σου εἶναι θυμάσια ἡ Μ. Ἑβδομάδα καὶ τὸ Πάσχα. Ἀκολουθίες, τελετές, λιτανεῖες, γίνουνται μὲ τάξη καὶ μεγαλοπρέπεια. Δὲν καταλαβαίνω ὅμως γιατὶ ὁ νέος σας Μητροπολίτης κατήργησε αὐτὸ τὸ ἔθιμο. Μήπως κι' ἐδῶ κἄθε ἐκκλησιὰ δὲν κάνει ἀπέξω τὴν Ἀνάσταση τῆς;

Ἐπάλιωσε, ***Τρύπα στὸ Νερό***, τὸ ξεχασμένο γράμμα σου καὶ γι' αὐτὸ σταματῶ μόνο στὸ νεώτερο ὀστεργράφρο. Πολλὲς φορὲς συμβαίνει αὐτὸ τὸ ἀστεῖο ποὺ λές: τηλεγραφήματα δηλαδὴ νὰ στέλνουνται... ταχυδρομικῶς. Κι' ὄχι μόνο ὅταν εἶναι κομμένη ἡ γραμμή, ὅπως τώρα σὲ σᾶς, ἀλλὰ κι' ὅταν εἶναι πληθώρα τηλεγραφημάτων—τὴς γιορτὲς π. χ. μὲ τὰ συγχαρητήριο—κι' οὔτε οἱ μηχανὲς οὔτε οἱ ὑπάλληλοι ἐπαρκοῦν νὰ τὰ μεταδιδάσουν.

Πῶ, πῶ, τί ἔπαθε ἡ ***Δουλούκα***! Βγήκα στὴν Ἀριθμητική καὶ τὰ ἔκανε σαλάτα: «Χὶ ἴσον; Δὲν ξέρω!» Κι' ἐπειδὴ πρώτη φορὰ τῆς συνέβη νὰ μὴν ξέρῃ μάθημα, ἄρχισε στὸ διάλειμμα νὰ κλαίῃ. «Δὲν πειράζει» τῆς ἔλεγαν οἱ φίλες της. «Δὲν πειράζει» τῆς εἶπε ὕστερα κι' ἡ μητέρα της. Κι' ἡ ***Δουλούκα***, φαίνεται, παρηγορήθηκε καὶ κάθησε νὰ μοῦ τὰ γράψῃ καὶ μένα, καὶ νὰ μοῦ ξιωγραφίσῃ μάλιστα τὴ φοβερὴ σκηνή': Νὰ στὸ ἄμορφο σκίτσο τῆς ἡ τάξη μὲ τὸ παράθυρό της, νὰ ἡ ἔδρα, νὰ ἡ κυρα-δασκάλα, νὰ κι' ἡ ***Δουλούκα*** ὀρθὴ μπροστὰ στὸ μαυροπίνακα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ σημεῖα: «Χὶ ἴσον; Δὲν ξέρω»... «Ἂς εἶναι· κι' ἐγὼ τῆς λέω· δὲν πειράζει». Κι' εἶμαι βέβαιη πὼς ποτὲ ἄλλη φορὰ δὲν θὰ τἀ κάμῃ στὴν Ἀριθμητικὴ σαλάτα...

Καιρό, ἀλήθεια, εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ***Μικρὲ Σπουδαστή***, καὶ μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἀδίκησες καὶ μένα, γιατὶ τὰ χαίρουμαι πολὺ τὰ γράμματά σου. Αὐτὸ τὸ ἔδειξα καὶ στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ εὐχαριστήθηκε γιὰ ὅσα γράφεις καὶ μοῦ εἶπε πὼς μετὰ χαρᾶς θὰ σὲ δεχόταν, ἂν ἐρχόσουν κομμιὰ μέρα στὸ γραφεῖο μου καὶ ζητοῦσες νὰ τὸν ἰδῇς. Ὑπάρχει καὶ τόπος «πᾶν» (ποῦ ἄν), ἀλλὰ συνηθέστερο στὸ ρητὸ εἶναι τὸ «πᾶ», ἐπομένως γράψε το ὅπως θέλεις. Τὴν ἔννοια τοῦ φόβου οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἐξέφραζαν καὶ μὲ τὴ λέξη «εὐλάβεια», ὥστε εἶναι σχεδὸν συνώνυμα τὰ ρήματα «φοβοῦμαι» καὶ «εὐλαβοῦμαι».

Ὄχι τελεία καὶ παύλα, ***Ἀγνούλα***! Μόνο, ἐπειδὴ βλέπω πὼς σοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα κάποιας κακοτυχίας ἢ γρουσουζιᾶς — δὲν εἶν' ἔτσι; — κι' ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ προκαλοῦμε τὴ σύμπτωση, ποὺ πολλὲς φορὲς ἔρχεται νὰ μᾶς κρατήσῃ σὲ μιὰ πλάνη, σὲ μιὰ πρόληψη, θὰ σὲ συμβούλευα νἀφήσῃς ἁπλῶς νὰ περάσῃ λίγος, πολὺ λίγος καιρός, καὶ νὰ ξαναρχίσῃς. Ἐννοεῖται πὼς ὅσο πιὸ γρήγορα, τόσο καλύτερα. Τὸ ζήτημα εἶναι τὸ νέο κομμάτι σου νὰ μὴν τὸ πῆς τρίτο ἀλλὰ πρῶτο.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια, ***Μαίρη Ἐμ. Τσουδερεοῦ***. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς τὴν ἴδια ἀγάπη κι' ἀφοσίωση, θὰ μοῦ ἔχεις καὶ σύ, ποὺ μοῦ ἔχουν «ὅλα μου τὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα». Καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς πὼς μὲ τὴν ἴδια «καλὴ καρδιὰ καὶ μητρικὴ στοργὴ» θἀπαντῶ καὶ σὲ ὅσα, ὅταν θἀποφασίσῃς νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Ὤ, τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴ μαννοῦλα, ποὺ εἶχε ἄλλατε τὸ ψευδώνυμο ***Γκραζιέλα***. Ἐγκάρδια χαιρετίσματα.

Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη, ***Μελαχροινὴ Ἀμαζόν***, ποὺ ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. Πόσο λυπήθηκα γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς σου γιαγιᾶς καὶ τὴ μοιραία προσβολὴ τοῦ καλοῦ σου παπποῦ ἀπὸ τὴν ἴδια κακὴ ἀρρώστεια! Ἀλλὰ τὰ δεινά, παιδί μου, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι καὶ πρέπει νὰ ἐγκαρτερῆς... Μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς φωτογραφίες παιδιῶν. Γιὰ νὰ δημοσιευθοῦνται ὅμως, πρέπει νὰ εἶναι πρώτα ὡραῖες —τὸ θέμα ἔνοιαν—κι' ἔπειτα καθαρές. Μικρὲς ἢ μεγάλες, ἀδιάφορο· ἐγὼ τὶς μεγαλώνω ἢ τὶς μικραίνω ὅσο θέλω.

Παιδιά μου, ἔχουν μαζευθεῖ πάλι ἕνα σωρὸ γράμματα! Μὲ μεγάλη μου λύπη ἀναγκάζομαι νἀφήσω πολλὰ ἀναπάντητα.—

Ἀγνὴ Ξενάκη, Χειμώναρθο, Αἰθέρι, Μαρίκα Τζαννάτου, Κοκκινόπετρα, Γκλόρια, Τάκη Ρουσσόπουλε, Μουσηγέτη Ἀπόλλων, Κάστα Ντίβα, Ἀγνὴ Καρδιά, Γαρύφαλλο, Περσέα* καὶ *Μπατερφλάϋ, ἀγαπημένα μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ὡραῖα γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Ἀπορρίπτονται «Ὕδινγμα» τοῦ ***Ντόριαν Γκρέϋ***. Πολὺ καλογραμμένο. Δείχνει ταλέντο δυνατὸ καὶ μιὰ μέρα ὁ φίλος μας ἀσφαλῶς θὰ γράψῃ κάτι. Τὰ θέματα ὅμως ποὺ διαλέγει καὶ ὁ τρόπος ποὺ τὰ διατυπώνει κάνουν τὰ κομμάτια του ἐντελῶς ἀκατάλληλα γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. Οἱ φράσεις του δείχνει ἐξεζητημένες καὶ τὸ γράψιμό του δείχνει κάποια νοσηρότητα. Δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν κυριεύσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἂς διαβάσῃ κλασσικοὺς συγγραφεῖς ἀρχαίους καὶ νεώτερους, νἀποκτήσῃ γερὲς καὶ σωστὲς ἰδέες γιὰ τὴ ζωή. —«Φεύγουν τὰ ἔνδοξα» τῆς ***Κυρᾶς τῶν Χρυσανθέμων***. Πολὺ ἐπηρεασμένο ἀπὸ ἄλλα ποιήματα. Ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς τὶς ἴδιες λέξεις. — «Νύχτα στὴ θάλασσα» τῆς ***Δ. Κ.*** Ἀρκετὰ καλὴ ἡ μετάφραση ἀλλ' ὄχι τελεία γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Γιὰ παιζὸ ποίημα πολὺ μεγάλο. — «Δὲν θὰ ξανάρθῃ πιὰ» τῆς ***Ροζελάντιας***. Δὲν ἀναπτύσσεται καθόλου τὸ θέμα. Μένει κανεὶς μὲ πολλὲς ἀπορίες. —«Ἡ τρελλή» τοῦ ***Κορφιατόπουλου***. Ἀπὸ τὰ συνειδισμένα τραγικὰ θέματα. Θυμίζει κάπως τὸν Πιπὶ τοῦ «Βρόχου τῶν Γλάρων». —«Οἱ χαρταετοί» τῆς ***Ἠλέκτρας***. Πρῶτον δὲν βλέπω τί γοῦστο ἔχει τὸ ἀνέβασμα τοῦ χαρταετοῦ μ' ἕνα φαναράκι ἀναμμένο. Φαντάσου νὰ πέσῃ τὸ φαναράκι ἐπάνω σὲ τίποτα ἄχυρα ἢ σὲ κομμιὰ ξύλινη σκεπή. Ἔπειτα ὁ εἰρωνικὸς τρόπος ποὺ περιγράφεται ἡ ἀφελὴς ἀπορία τῆς γρηᾶς δείχνει μιὰ κάποια ἐλαφρὰ ἀσέβεια πρὸς ἕνα ἡλικιωμένον.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1936. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Ἠλιόλουστη, κ. (;;). Μοδέρνος Δημογέροντας, ἀ. (!!). Χαμαιλέων, ἀ. (ΑΑ). Ἄσπρος Κόρακας, ἀ. (ΝΚ). Γελασίνα, κ. (ΝΑ). Ρεμῆς, ἀ. (βρέστε με). Εὔθυμος Πρίγκιψ, ἀ. (Θ+Θ=ει). Γαληνεμένη, κ. (ΑΜ). Κράλης, ἀ. (ΘΓ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Πρίγκιπα Σερνὶν*** (ἔστειλα 5 τετράδια·) ***Κρυφὴν Χαρὰν*** (ἔκαμες καλὰ ποὺ δὲν ἔχασες τὸ θάρρος σου παρὰ ἔστειλες καὶ τρίτο κομμάτι· θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Φαουστίναν*** (χαίρω πολὺ ποὺ ἔχετε τώρα τόσο καλὸ καθηγητὴ Διαπλόποολο· βέβαια δὲν εἶναι πιά, ἦταν ὅμως καὶ τὸ ψευδώνυμο ***Τέλλος "Ηβης*** τὸ εἶχε τὸ 1931·) ***Στέφανον Ἀμάραντον*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα, ποὺ τὸ σημείωσα καὶ στὶς λύσεις· καλὲς γιὰ πρώτη φορά·) ***Μελαχροινὴν Κατάσκοπον*** (θὰ τὸ διαβάσω μὰ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Τζὶν-Τζὶν*** (τί δυσανάγνωστο τὸ γράμμα σου· αὐτὸ τὸ ποίημα, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ τὸ γράψῃς, πρῶτο σὲ χωριστὸ χαρτί—ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα—καὶ δεύτερο καθαρά, μὲ σκοῦρο μελάνι· ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ τὸ κρίνω·) ***Κατάσκοπον Νο 33*** (συμμορφώθηκα, καθὼς θὰ εἶδες·) ***Ἀμαδρυάδα*** (τόσο πάλι θάρρος χρειαζόταν, ὥστε νὰ μὴν ξέρῃς οὔτ' ἐσὺ πῶς τὸ πῆρες; ἂς εἶναι, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· χαιρετισμοὺς στὴν Ἀ.) ***Δαχτέραν τῆς Λευτεριᾶς*** (πρὸ καιροῦ ἔλαβα τὴν κάρτα καὶ τὶς εἰκόνες, ἀλλὰ ξέχασα, νὰ σ' εὐχαριστήσω· τώρατο κομματάκι, καθὼς θὰ εἶδες, δημοσιεύθηκε·) ***Ρυδίαν*** (νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο συχνὰ θέλεις «πουριτανισμός», ἀπὸ τὸ «πουριτανός» —μιὰ παλιὰ θρησκευτικὴ αἵρεση ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀγγλία—εἶναι ἡ μεγάλη ἐκείνη προσήλωση στὸ γράμμα τῶν Ἁγίων Γραφῶν κι' ἡ ὑπερβολικὴ—ἴσως καὶ λίγο ὑποκριτικὴ—αὐστηρότης στὰ ἤθη·) ***Δόνιφαν*** (κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα στεῖλε μου ὅταν θέλῃς· Συλλογὴ ὅμως "Ασκήσεων ὅταν προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός·) ***Πούλιαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπίθωμα· λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Μαῦρο Ρόδο*** (ἔκαμες πολὺ καλὰ· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· καὶ τώρα γράψε μου·) ***Κλέφτην τοῦ 21*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπίθωμα· ἔγιναν ὅλες σου οἱ παραγγελίες·) ***Μαυρομαλλοῦσαν, Μόγλην*** κλ. κλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα **μετὰ τὴν 10 Μαΐου**, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουλίου.

283. Λεξίγριφος

Ἀρχὴ νὰ βάλῃς στὴν ἀρχή.
Τμῆμα στρατοῦ στὸ τέλος,
Κι' ἀπὸ ἀρχαῖο ποιητὴ
Πικρὸ ρίχνεται βέλος.

Ξανθὸς Δόκιμος

284. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ ποταμὸ μεγάλο
Τῆς Εὐρώπης, ἅμα βγάλω
Τὴν οὐρὰ καὶ τὸ κεφάλι,
Μιὰ βασίλισσα προβάλλει.

Σαρπηδὼν

285. Μεταγραμματισμὸς

Δημητριακό, τὸ τρῶνε
Μοναχὰ σχεδὸν τὰ κτήνη·
Τὴν οὐρίτσα του ἂν ἀλλάξῃς.
Κάθε τι ποὺ τρῶς θὰ γίνῃ.

Χριστιάνα

286. Αἴνιγμα

Τὸχετε φάει ὅλοι σας,
Μπορῶ νὰ τὸρκιστῶ·
Μὰ οὔτε ὡμὸ δὲν τρώγεται,
Οὔτε ψητὸ ἢ βραστό.

Σελληνιώτικος Ψαρᾶς

287. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

18, 3, 2, 4, 2, 4. — — × : : = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενεθοῦν τάριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

288-292. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀγρός, βορά, κάπρας, πόρος, Σάχης,

Ἑλληνικὸς Ἀετός

293-297. Φωνηεντόγριφος

γθγφς, σλβ, ρδπς, σρδπς κσδρν

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος ὁσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν ἄνω συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις.

Βραϊλιάνα

298. Φωνηεντόλιπον

τ - γ - πς - γς

Λευκοπυργιώτης

299. Γρῖφος

ας τε
ας ας τε τε
οτ Ρ ῖα
ας ας τε τε
ας τε

Ροδία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 10

103. Ἀργοστόλιον (Ἄργος, τό, Λυών). —104. Φαιστός-Ἥφαιστος. — 105. Θρύλλος. Γρύλλος. —106.

ΘΗΡΑ
ΗΠΑΡ
ΡΑΦΗ
ΑΡΗΣ

107. *Ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς ἄνω δεξιᾶς γωνίας, προχωρεῖ μιαανδροειδῶς). — 108-112. Διὰ τοῦ Κ: *κέρας, Κάφρος, νεκρός, κώμη, ἀκίς.* — 113. ΔΡ-Κ-ΒΣΑ= *Δίαίρει καὶ βασίλευε* (Δαρεῖος, Ροδανός, Κερασέα, Βρασίδας, Σείριος, Λουκᾶς). — 114. Ἕξις δευτέρα φύσις. — 115. *Ὑστερνή μου γνώση νὰ σὲ εἶχα πρῶτα* (εἰς τερ νιμ,ουγ νο σὺν α,σ' ι χαπ,ρῶ τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—376]

Στὰ μέλη τοῦ ΠΟΥΠΕ καὶ ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΡΑΧΝΗ στέλνει τὶς πιὸ καλύτερες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτοῦλα τους ὁ σύλλογος...

ΤΡΕΛΑΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ'—377]

Πουπέ, Κίτρινη Ἀράχνη, Ρόζα-Λίνα, μύριες εὐχοῦλες στὸ γιορτασμό σας.

Ζουζοῦ—Χανουμάκι

[ΑΣ'—378]

Πρωτομπαίνοντας στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλον τὸν διαπλασόκοσμον. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Ἰδιαίτερα περιμένω ἀπὸ Ζακυνθινούλα, Ρόζα-Λίνα, Κόκκινο Τοξότη, Ξαλογιάστρα, Σπουδαῖο Ὑποκείμενο. Δ/σις: κ. Μιχ. Λυμπέρην, Ὁδὸς Ἀθανασάκη, Βόλον, διὰ:

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

[ΑΣ'—379]

Λεπτὴ Καρδούλα, Μὰ τί στὸ καλό σου, παιδί μου, θέλεις διαφήμιση . . . ἔστω 1) Ὅτι μοῦ μίλησε κάποιος γιὰ σένα, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲν ἀποκαλύψω. 2) Γιὰ νὰ μάθῃς τὴν Καλαμάτα θὰ καθήσῃς πολὺ ἀκόμη. Δὲ μοῦ λὲς μήπως εἶσαι κανένα μικρὸ ἔ;

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

[ΑΣ'—380]

Εἰδοποιῶ ὅσες ἀλ/φοῦν μαζί μου, ὅτι ἡ διεύθυνσίς μου ἤλλαξε: Mlle Rita Alyanaky Yesil-Köy Mesrutiet 11, Istanbul (Turquie) διὰ

Ζαππίδα

[ΑΣ'—381]

Διαπλασόπουλα-ες, ἐξακολουθῶ νὰ ἀλ/φῶ μὲ παιδιὰ μόνον 13—16 ἐτῶν δ/σις ἄνω.

Ζαππὶς

[ΑΣ'—382]

Ἀθω, εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο καὶ γιὰ τὰ ἔξοδα.

Βάνδα

[ΑΣ'—383]

Ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν καθυστέρησιν. Βραβεύω: α') Ἀνναμπέλαν, β) Πόλιν τῶν Ὀνείρων. Ὅσους μοῦ ἔστειλαν εὐχαριστῶ.

Κωνσταντῖνος ΙΒ'

[ΑΣ'—384]

Τρελλὴ Νεότης, πόσο ἄδικα σὲ κατηγορεῖ ἡ Κίτρινη Ἀράχνη!!

Λυδία

[ΑΣ'—385]

Δὲν μπορεῖ κανένας νὰ σ' ἀποκαλύψῃ, ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Χ... Ἂν γινότανε αὐτό, τί ἀξία θὰ εἶχανε τά . . . . . Φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα τώρα ἔ;; Γλέντι, χαρά, καὶ τρέλλες;;;

ΛΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

[ΑΣ'—386]

Ἂν οἱ πολὺ . . . ἔξυπνες δεσποινίδες νομίζουν πὼς μὲ ξέρουν, γιατί μ' ἀφήνουν ἀναποκάλυπτο;

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΑΣ'—387]

Φρονίμως θὰ ἔπρατταν οἱ διάφοροι διαπλασικοί . . . detectiv's (!!!) ἂν πνιγόντουσαν στὸ Φάληρο!..

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΑΣ'—388]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασόπουλα-ες Μεγάλης τάξης. Γράφτε: Ντκον Χάκαν, Καραΐσκοι 130, Πειραιᾶ.

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΑΣ'—389]

Ντέτεκτιβ Χ, ὁ σύλλογός μας ἐκδικεῖται: Ἀγρίμι=Ἀνδρέας Κούνδουρος, ἀφοῦ ἤθελες καὶ τὸ ὄνομά σου. Εὐχάριστος Τόραννος=Βανδῆς, Τζοκόντα=Κεράμαρη. —Γειά σας!

Σύλλογος ΘΗΛΥΚΩΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

[ΑΣ'—390]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες καὶ ἰδίως μὲ Ἀγράμπελη, Σαρπηδόνα, Ἀγκάθι, Ἀγνή. — Κίτρινη Ἀράχνη, Δροσοσταλαχτή, Λεπτὴ Καρδούλα, Φίλημα Σκιᾶς, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν χαρὰ ποὺ θὰ μοῦ προξενοῦσε ἕνα γράμμα σας. Δ/σις: Δνίδα Μπέττυ Παρθένη, Τοπάλη —Ἑρμοῦ, Βόλον, διὰ:

Τσιγγάνα

[ΑΣ'—391]

Κικὴ Ἀγγελακοπούλου, ἕνα τετραδιάκι σου θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ.

Ροζελάντια

[ΑΣ'—392]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα-ες, ἰδιαιτέρως παρακαλῶ τὸ Ὑδραιόπουλο καὶ Ἀρσακειάδα Ν. 12 ὅπως μοὶ ἀποστείλουν τετραδιάκι τους. Δ/σις: Στυλιανὴ Παριανοῦ, Ὕδρα, διὰ:

Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα

[ΑΣ'—393]

Χίλια εὐχαριστῶ, *Μύρτις*. Δὲ σὲ ξέχασα. Θὰ στάποδείξω. *Ἀγράμπελη*

[ΑΣ'—394]

Χωρὶς Φτερά, ἀρκετὰ κινήθηκες στὸν Διαπλασόκοσμο μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Σὲ ἀποκαλύπτω: Χωρὶς Φτερὰ=*Ἀράσσου*.

Παιδὶ τῆς Ζούγκλας

[ΑΣ'—395]

Τρελλοπαρέα, δὲ βαρέθηκες αὐτὸ τὸ κουτὸ παιχνίδι τῶν ἀποκαλύψεων; Καθῆστε πιὰ φρόνιμα, μωρὰ μου, καὶ μάθετε ὅτι δὲ λέγεται Σαμπουντάρη ἡ ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ (Διάπλαση βεβαιώνει). Μὰ γιὰ τὸ Θεὸ ἀπ' τίς . . . διευθύνσεις ἀποκαλύπτετε τὰ ψευδώνυμα;

[ΑΣ—396]

Χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ἡ γιορτούλα Σας, ἀγαπημένες Ἕλλη Φιλικοῦ, Ἀγνή, Τρελλοκόριτσο.

Νινούλα

[ΑΣ'—397]

Εὔθυμε Σημαιοφόρε, εἶσαι πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ . . . ἀφανίσῃς τὴν *Τρελλοπαρέα*. Ὁ Σαρπηδὼν δὲν λέγεται Κανάκης (Διαπλ. Βεβαιότατα). ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ'—398]

Ἀπόδειξέ μου, σὲ παρακαλῶ, Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, εἰς τί σὲ . . . κορόϊδεφα, ὥστε νὰ γελοιοποιηθῶ. . .

Ζουζοῦ

[ΑΣ'—399]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, Ἀστείλατε: Ναννὰ Σάγκα, ὁδὸς Θερμοπυλῶν 53, Ἀθήνας, διὰ:

Λεοντιδέα

[ΑΣ'—400]

Δύο Ἀμφότεροι=Χρηστοήθης Δαίμων, Ἠπειρωτόπουλο = Δημόπουλος, Σούσης. Πρωτομπαίνοντας ἀποκαλύπτω.

Κράλης

[ΑΣ'—401]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ὅλες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Ρόζα Λίνα, Νιννέττα, Χαδιάρα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, Τζοκόντα, Ζαππίδα, Ἰνδιάνα, στείλτε πρῶτες. Περιμένω ἀπ' ὅλους ἀπ' ὅλες. Δ/σις Mlle Rita Alyanaki, Mesrutiet sokak No 11, Yesil-Köy, Istanbul (Turquie) διὰ:

Νίνα-Νώρα

[ΑΣ'—402]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ παιδιὰ ἄνω τῶν 12 ἐτῶν. Γράψετε στὴ Διεύθυνσι: *Κουκαράτσα*, ὁδὸς Θέμιδος 18, Μυτιλήνη

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι